Aventurile submarinului DOX

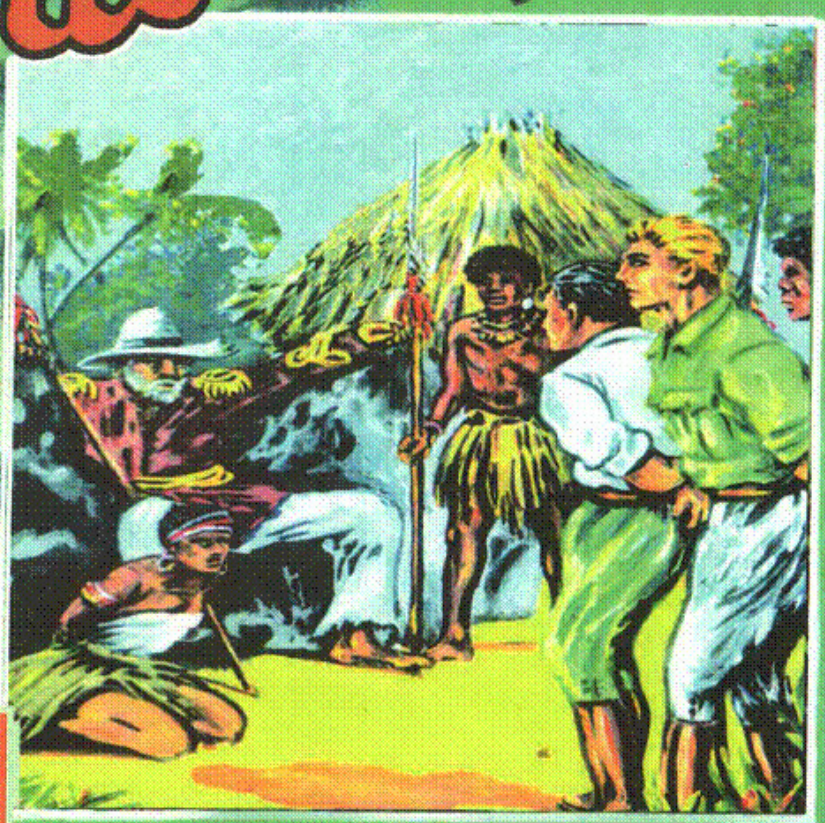

SERIE NOUĂ

239

Regele Mangaia

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 239

REGELE MANGAIA

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
PE INSULA MANNAE

— SE POATE SPUNE C-AM AVUT din nou noroc domnule Farrow, vremea s-a schimbat şi mă temeam că vom întâmpina lucruri neplăcute. Căpitanul Hoffmann ne făcu un semn cu capul mulţumit, figura sa înseninându-se vizibil.

— Şi ce fel de insulă se profilează acolo, înaintea noastră, dragă Hoffmann? în întreabă Marian arătând undeva înainte, în largul mării.

— Nu poate fi decât Mannae, domnule Farrow, una dintre insuliţele aparţinând arhipelagului Hervey. Nu cred că-i nevoie s-acostăm acolo, luăm numai cursul în direcţia acestei insule, întrucât mă tem că vremea rea să nu ne ajungă din urmă. Vrem doar s-ajungem la insula Rarolonga, după cum v-aţi exprimat dorinţa. Aşadar să luăm cursul în direcţia nord.

— Ei acum, dacă se pune aşa problema, n-ar strica deloc dac-am face o vizită pe insuliţa asta, prietenul meu Robert ar vrea să ştie ce fel de animale se propăşesc p-aici. O zi încolo sau încoace nu mai contează aşa de mult.

— Prea multe animale nu se găsesc pe-aici domnule Bertram, mi se adresă Hoffmann. Am debarcat şi eu odată şi am cercetat insulele Hervey, mai cunoscute azi şi cu numele de Cook, dar asta se-ntâmpla pe când comandam vasul meu de cinci catarge. Prea multe animale n-am văzut, cu excepţia animalelor marine, peşti, crabi, crustacee şi câte altele, care se găsesc câtă frunză şi… apă. Pe insulele Rarotonga şi Ritutaki veţi mai întâlni bineînţeles şi mulţi pescuitori de balene, care frecventează încontinuu aceste insule.

— Ai zăbovit pe-atunci mult, pe insulele Hervey, Hoffmann? se interesă Marian. Care anume dintre insulele Hervey propui s-o vizităm sau, cu alte cuvinte, serveşte mai bine scopului nostru, dragă Hoffmann? Ştii prea bine că prietenul nostru se interesează cel mai mult de lumea insectelor din care are la bord o întreagă colecţie pe care-ai avut prilejul s-o vezi şi dumneata.

— Ei, dacă ne oprim la Rarotonga, acolo se găseşte un camp larg de acţiune numai că ne va trebui timp să străbatem insula.

— Şi ce ne poţi spune despre băştinaşi?

— Sunt oameni paşnici din familia tahitienilor. Au un trecut destul de războinic, au fost întotdeauna luptători dârzi şi consecvenţi, dar azi au câştigat mult în cultură şi e demn de menţionat că rolul principal în pacificarea aceasta e

atribuită fără echivoc misionarilor. Pe aceste insula nu veţi avea ocazia să întâmpinaţi evenimente interesante ori vreun incident de orice fel.

Marian mi-aruncă o privire. Mi-era foarte plăcut, desigur, c-aveam prilejul să-mi reiau studiile întrerupte. Prea adesea am fost implicaţi în felurite aventuri, rămânându-mi foarte puţin timp de-a mă informa mai bine cu privire la lumea animalelor. Acum însă se punea problema c-aveam şi prilejul de-am îmbogăţi colecţiile mele cu noi piese din lumea animală. Mă-nţelesesem doar cu Goliat, musul nostru să mă-nsoţească şi să mă ajute în peregrinările mele de acest fel, mai ales că şi pe Goliat îl interesau cărăbuşii şi fluturii.

Încercase chiar să-şi încropească o colecţie proprie din cauza căreia ajungea des la ceartă cu prietenul său Pongo. Uriaşul îi propusese doar, mai degrabă să colecţioneze lei şi tigri decât aceste gângănii inofensive, dacă el, Goliat era un „mare erou" aşa cum nu înceta o clipă s-o afirme.

Îmi era prin urmare foarte plăcută propunerea lui Marian de-a ne opri în insulele Mannae. Aici puteam să-mi fac mendrele. Marian nu era necesar să mă însoţească, îmi ajungea Goliat.

Mi-am făcut aşadar toate preparativele pentru debarcare şi incursiunea pe uscat care mă aştepta. Nu bănuiam că tocmai pe insuliţa asta ne aştepta o mare aventură periculoasă. Mi-am luat ocheanul în mână pentru a supraveghea ţinutul de care ne apropiam tot mai mult. Acesta era foarte împădurit. N-am văzut oameni pe ţărm. La întrebarea pe care i-am pus-o căpitanului Hoffmann mi se răspunse că de fapt insula era locuită, dar băştinaşii se aţineau pe coasta de sud.

— Se găsesc şi albi pe insulă, domnule Hoffmann? m-am interesat eu.

— Sunt, dar numai izolaţi. În nordul insulei trăieşte un savant englez cu consoarta, venit de mulţi ani pentru a studia locul şi oamenii la faţa locului, cum se spune. N-a mai vrut să se reîntoarcă în lumea civilizată şi de-atunci a rămas aici.

— S-ar putea ca între timp să fi părăsit totuşi insula, nu uita c-au trecut ani de când n-ai mai fost pe-aici dragă Hoffmann, zise Marian.

— Aşa este, au trecut între timp zece ani, domnule Farrow. Am vorbit atunci cu Mister Lennert şi mi-a spus, foarte convins că nu are deloc intenţia de-a mai părăsi insula.

— Câţi ani avea pe-atunci Lennert ăsta?

— 40 de ani, azi trebuie să fi atins cincizeci, domnule Bertram.

— Şi soţia lui?

— Ea este cu zece ani mai tânără decât soţul ei şi la rândul ei se simţea foarte fericită aici.

— Atunci ar trebui să facem o vizită acestei perechi, domnule Hoffmann. Ţine, te rog, vasul puţin mai aproape de coastă ca să poată vedea prietenul meu Robert cât mai mult din uscat.

Totul îmi convenea de minune, acest savant şi cercetător mi-ar fi putut fi foarte util, dându-mi câteva observaţii preliminare de care aveam nevoie.

Trei ore mai târziu Hoffmann ne lămuri că-n câteva minute vom ajunge în dreptul golfului, în dreptul căruia *Mister* Lennert îşi avea locuinţa. Ne arată o limbă întinsă de pământ, care se-ntindea departe în largul mării.

— Chiar după „peninsula" asta se află golful nostru, domnilor, în zece minute vom ajunge şi acolo.

Eram foarte curios să ştiu mai multe despre această pereche de albi care trăia de mulţi ani aici, asistaţi numai de un servitor şi un băştinaş. După ce ne spusese Hoffmann rezulta că el singur îşi muncea plantaţia cu propriile-i mâini.

Aşadar proprietatea asta nu putea fi prea mare. După ce-am trecut de limba de pământ am putut vedea chiar aproape de ţărm un mic bungalow, pe-o înălţime, înconjurat de palmieri înalţi. Înaintea casei se găsea un loc liber în care se amenajase o mică grădină cu straturi de flori, care străluceau de prospeţime în toate culorile curcubeului.

— Un mic paradis, îmi şopti Marian. Aici se poate trăi confortabil şi fără griji toată viaţa.

— Mai ales dacă băştinaşii sunt oameni paşnici, interveni şi căpitanul Hoffmann care-i auzise cuvintele.

Iahtul nostru fusese remarcat şi dinspre bungalow. Un om îmbrăcat în haine albe, ne urmărea prin ochean. I-am făcut un semn prietenesc de salut, la care ni se răspunse în acelaşi mod.

Omul se-ntoarse pe călcâie şi intră în casă, după care se-ntoarse însoţit de-o femeie, care ne urmări la rându-i cu multă atenţie. Zece minute mai târziu am aruncat ancora în micul golf şi-am coborât apoi pe uscat. Omul care ne salutase adineauri, coborî din verandă şi veni pe plajă, încet, pentru a ne întâmpina chiar acolo.

Ne salută încăodată călduros şi se prezentă atât de ceremonios de parcă ne-am fi cunoscut într-o staţiune balneară.

Ne invită numaidecât în casă şi se interesă dacă nu dorim să-i fim musafiri câteva zile. Marian ridică din umeri.

— Sincer să fiu încă nu ştiu cu exactitate *Mister* Lennert, o să rămânem până ce vom fi bineveniţi. Căpitanul nostru domnul Hoffmann ne-a povestit de d-voastră întrucât a mai fost acum zece ani aici.

— Mister Hoffmann, un german, nu-i aşa?

Lennert strigă apoi bucuros, după ce se gândi puţin.

— Da, acum mi-amintesc, Mr. Hoffmann m-a vizitat, atunci conducea un vas cu cinci catarge care a rămas un timp în larg, în timp ce el era pe uscat.

— Căpitanul nostru va veni şi el mai târziu să vă salute *Mister* Lennert. Am văzut doar din depărtare că aici trăiţi ca într-un mic Paradis. Cum s-a-mpăcat soţia dumneavoastră cu clima insulei?

— Slavă Domnului, ea s-a aclimatizat chiar mai bine decât mine. Soţia mea e sănătoasă tun şi se bucură că poate trăi în singurătate alături de mine.

— Trebuie însă că lucraţi foarte mult. Aşa cum mi-a spus căpitanul Hoffmann. Aveţi grijă singur de plantaţia d-voastră? Nu-i aşa?

— Aşa este, altfel n-aş avea nici o preocupare şi doar munca îl face pe om fericit. Ei dar acum e timpul să v-o prezint pe soţia mea, ea se bucură deopotrivă că avem musafiri. Ne va aduce aici pe verandă o băutură pe care-am inventat-o chiar eu pe aceste meleaguri.

A luat loc în veranda umbroasă. Acum ni se alătură şi doamna Lennert care ne salută. Am primit fiecare câte-o băutură răcoritoare pe care doamna Lennert ne-o turnă dintr-o cană făcută din bostan golit de sâmburi, bineînţeles.

Avea un gust minunat şi mai cu seamă ne-a dat o senzaţie de răcorire neobişnuită. Lennert se bucură când i-am adus elogiile noastre şi se vedea cât colo că era foarte mândru de „invenţia sa”.

După puţin timp stăpâna casei se ridică pentru a merge să prepare masa de prânz. Am fost şi noi invitaţi la masă ca şi Hoffmann de altfel şi care urma să ni se alăture. Lennert îl cheamă pe servitorul său Fibu şi-l trimise pe plaja din faţa golfului pentru a-i da de veste căpitanului. Între timp ne dădu câteva lămuriri.

— De câteva zile s-au petrecut câteva lucruri neplăcute, domnule Farrow. Cu trei ani în urmă a murit brusc servitoarea soţiei mele, principalul ajutor în casă. Din fericire am găsit o tânără băştinaşă care îndeplinea cu bunăvoinţă toate instrucţiunile soţiei mele. Am băgat de seamă imediat că Fibu era foarte reţinut faţă de aceasta şi-o trata cu mult respect şi veneraţie. Mai întâi am crezut că se-ndrăgostise de

fată, dar mai apoi s-a-ntâmplat un incident care-mi dădu de gândit. L-am observat pe furiş într-o zi pe Fibu. Stătea de vorbă cu Manah, fata în casă şi-i vorbea cu însufleţire. La început n-am acordat mare importanţă dar am văzut cum Manah se supărase şi-acum îi riposta lui Fibu foarte energic.

Acesta se-aruncă deodată la pământ în genunchi în faţa ei părând a fi acum foarte smerit. Nici de data asta m-aş fi acordat prea mare importanţă acestui lucru dacă Manah n-ar fi scos brusc un baston la iveală, începând să-l lovească pe Fibu. Am vrut să intervin imediat întrucât mă temeam că acum Fibu va vrea să se răzbune şi-o va ucide pe fată dar nu se-ntâmplă deloc aşa. Fibu lasă să se abată ploaia de lovituri asupra sa fără să riposteze deloc. Manah se-ntoarce în cele din urmă pe călcâie şi îi strigă în limba ei, pe care-o stăpânesc şi eu, aproape la perfecţie: „Mangaia îţi porunceşte să asculţi.” Acest nume Mangaia îmi dădu de gândit. Cunoşteam istoria insulelor Hervey şi ştiam că Mangaia fusese un rege care stăpânise peste un trib destul de mic. Ce puteau să-nsemne vorbele tinerei fete? Am continuat să mă gândesc la tot ce ştiam despre lucrurile astea şi-n timpul acesta am continuat să-l privesc pe furiş pe Fibu. Dar acesta se strecoară ca o umbră de-acolo şi de multe ori l-am surprins privindu-mă cu ochii încărcaţi de tristeţe. În cele din urmă mi se făcu milă de el şi l-am întrebat ce are. Se feri să dea un răspuns concludent, mărginindu-se să-mi spună că e bolnav. Atunci l-am întrebat de-a dreptul: „Te temi de puterea lui Mangaia, Fibu?” Omul se-nspăimântă atât de tare încât am crezut că vrea s-o ia la fugă. Mă privi îngrozit şi buzele sale murmură doar atât: „Tuan Fibu nu ştie, ce întreabă *tuan*”. „Nu-l cunoşti deloc pe Mangaia, Fibu? A fost regele tău, căpetenia tribului tău”, am continuat eu. Asta-l încurcă pe omul meu şi mai mult. Am încercat să-l descos mai departe, dar Fibu rămase perseverent la ideea că nu-l cunoaşte pe Mangaia. Am continuat să-l supraveghez cu atenţie. Mi-am dat seama c-a vorbit cu Manah în legătură cu întrebările mele pentru c-o vedeam supărată şi neliniştită temându-se tot timpul să nu fie supravegheată. Asta s-a petrecut acum vreo trei zile pentru că ieri am băgat de seamă că Manah a dispărut de-acasă. Trebuie c-a părăsit plantaţia ieri noapte pentru că până azi n-a mai reapărut. Din cauza asta soţia mea trebuie să pregătească totul de una singură ceea ce nu-i uşor de fel.

— Nu l-aţi întrebat pe Fibu dacă nu ştie unde a dispărut Manah, Mr. Lennert, se interesă Marian.

— Bine-înţeles că l-am întrebat, dar Fibu nu mi-a putut sau n-a vrut să-mi dea nici o lămurire în acest sens.

Între timp însă a devenit şi mai speriat. L-am surprins cum se uită cu teamă în jurul său şi chiar dând târcoale noaptea pe afară ca şi cum nu şi-ar mai putea găsi somnul.

— Aşa dar pe insulă se găsesc mai multe triburi fărâmiţate Mr. Lennert?

— Da în partea de sud a insulei se aţin câteva, dar până-acum n-am auzit de vreun rege Mangaia sau ceva asemănător.

— Nu-i nevoie să fie chiar rege, unele căpetenii se-mpopoţonează numai cu titlul ăsta, râse prietenul meu.

— M-am interesat de numele ăsta şi i-am întrebat pe indigeni dar aceştia sau speriat atât de tare şi s-au retras de parcă aş fi contactat o boală molipsitoare. Nu ştiu sincer ce să mai cred şi eu.

— N-aţi încercat să angajaţi o nouă fată, Mr. Lennert?

— Ba da, dar nu s-a mai prezentat nimenea, de parcă ar evita orice indigen să mai aibă de-a face cu mine.

— De unde ştiţi că pe fată o cheamă într-adevăr Manah?

— Din satul ei de baştină, aşezat lângă coastă. Era orfană, nu avea alte rude apropiate şi trăia izolată într-o colibă. A fost bucuroasă când i-am propus să vină pe plantaţie.

— Nu prea înţeleg nici eu atunci Mr. Lennert, spuse Marian. Se mai găsesc în junglă aşi alte triburi necunoscute?

— Nu, nu cred aşa ceva.

— Deci nu sunteţi sigur?

— Sincer să fiu nu. Nu ştiu exact. Şi totuşi când mă gândesc ce mi s-a întâmplat mie şi lui Fibu, când am făcut o incursiune în pădurea seculară, mai că n-aş exclude nici ipoteza asta. Fibu se comporta şi cu această ocazie ca unul care se aştepta la un iminent atac pentru ca în cele din urmă să dispară. Am aşteptat cu răbdare într-un luminiş până ce s-a întors, în fine, după două ore. S-a scuzat faţă de mine spunându-mi că s-a rătăcit în pădure pe când căuta o cale de acces. Şi ştiam doar oricare băştinaş.

— Altceva n-aţi mai observat în pădure?

— Câte odată mi se părea că aud strigăte slabe în depărtare dar de fiecare dată mă consolam că m-am înşelat. Asta s-a întâmplat când am fost nevoit să-mi fac tabăra în mijlocul luminişului pentru o noapte întreagă.

— În noaptea aceea a dispărut şi Fibu, nu-i aşa?

— Da, exact în noaptea aceea a dispărut şi acesta, ceea ce m-a mirat, bineînţeles.

— Şi Manah nu s-a întors deloc de-atunci, aşa cel puţin susţin localnicii.

— Nu prea credeţi c-a putut fi vorba de vreun accident, *Mister* Lennert?

— M-am gândit la început că Manah obişnuia să vină în fiecare dimineaţă în acest golfuleţ din apropiere şi că a căzut victimă atacului vreunui rechin. N-am găsit însă hainele ei la mal aşa c-am renunţat la ideea asta.

— Dar poate că s-a retras în coliba ei izolată, Mr. Lennert.

— M-am gândit şi la varianta asta, dar atunci şi-ar fi luat câteva rochii cu ea, ceea ce n-a fost cazul. Singura explicaţie e c-a fost răpită în timpul nopţii de pe plantaţie.

— Răpită, repetă Marian, încruntându-şi sprâncenele.

— Da şi eu m-am gândit anume la regele Mangaia, domnule Farrow. Am ajuns la concluzia că undeva în munţi, în mijlocul junglei poate se mai află un trib de băştinaşi stăpânit de către regele Mangaia, poate un urmaş al vechilor regi, stăpânitori ai acestor insule. Sper să nu greşesc.

Marian nu respinse deloc ideea asta, ba chiar părea s-o admită pentru că se mărgini să dea numai din cap. Întrucât în acest moment îşi făcu apariţia căpitanul Hoffmann pe care Lennert îl salută foarte cordial, discuţia fu întreruptă cel puţin acum, pe timpul mesei. Prietenul meu se mulţumi doar să-mi arunce o privire de parc-ar fi vrut să-mi spună c-o nouă aventură mijea şi de data asta pentru noi. Nu-mi displăcea perspectiva dar n-aşi fi vrut să renunţ nici la căutările insectelor mele. În timpul mesei am cerut lămuriri amfitrionului nostru cu privire la acest subiect. Mr. Lennert deveni brusc foarte volubil şi-am putut afla că el însuşi era un pasionat căutător de cărăbuşi şi fluturi ca şi alte insecte.

— O să vă arăt după masă colecţiile mele, domnule Bertram şi mă bucur nespus că avem interese comune. Aici pe insulă se găseşte un adevărat paradis al insectelor. Am descoperit chiar un cărăbuş pe care nu-l cunoşteam şi căruia i-am dat denumirea de Lennert.

Acum începu plantatorul să-mi vorbească de adevărata lui bucurie, ca şi cum ar fi uitat cu totul de Manah şi regele Mangaia. Cu ochii străluminaţi de entuziasmul interior, Lennert începu să povestească şi nu părea obosit deloc, vorbind despre hobby-ul său. Marian îmi făcu cu ochiul ştiind că mă pasionează deopotrivă subiectul şi că acum navigam însfârşit în apele mele.

După masă am vizitat insectele domnului Lennert. Am fost întrucâtva dezamăgit de cărăbuşul Lennert care mi se părea destul de insignifiant, deşi, ce-i drept nu ştiam să se fi

catalogat pe undeva. Acesta era de-un cenuşiu deschis, avea o trompă şi-un mic corn.

Englezul îmi promise că va avea grijă ca să primesc şi eu câteva exemplare şi ne-am propus chiar, a doua zi să mergem să prindem câţiva. M-am bucurat s-aud propunerea asta, deşi n-a fost să fie, întrucât evenimentele se precipitaseră în aşa măsură încât nu ne-a mai ars deloc de asta.

II
DISPARIŢIA LUI GOLIAT

ÎN DUPĂ-AMIAZA ACELEIAŞI ZILE am vizitat plantaţia. Aceasta era destul de mică dar foarte bine îngrijită şi oferea un bun exemplu de dăruire de muncă şi abnegaţie în slujba unei reuşite. Se vedea cât de mult au lucrat aici soţii Lennert. A debarcat pe insulă şi echipajul vasului nostru, dar i-am atenţionat în secret pe oameni să nu pătrundă prea adânc în interiorul insulei întrucât nu ştiam încă cu exactitate ce fel de pericole îi pasc.

Un băştinaş fanatic sau un şef de trib care nu vedea cu ochi buni penetraţia albilor pe insulă le-ar fi putut crea probleme.

Întrucât plănuisem în zilele următoare o ieşire în pădure la „vânătoare" de insecte, împreună cu Mr. Lennert i-am transmis lui Pongo rugămintea de-a ne însoţi.

O făceam din prevedere întrucât în excursia astfel proiectată nu prea aş fi dat atenţie altor lucruri care n-ar fi fost în directă legătură cu „hobby-ul" meu, iar pe Pongo Mă puteam bizui în orice privinţă, el ar fi echilibrat balanţa.

După-amiaza trecu repede şi ne regăsisem iarăşi către seară, pe verandă, de data asta şi-n compania căpitanului Hoffmann, dar acum n-am mai adus vorba de regele Mangaia.

Deja căpitanul dăduse de mult ordinul ca toţi membrii echipajului să se-ntoarcă la bord, întrucât în două ore se va întuneca deplin.

Deodată l-am văzut pe Klaus şi pe John alergând de-a lungul malului şi dispărând în curând în pădure.

Am auzit strigându-se numele lui Goliat, care pare-se nu se-ntorsese încă la iaht.

Marian sări în picioare şi-i făcu lui Hoffmann un semn.

— Interesează-te te rog, dragă Hoffmann, ce s-a-ntâmplat. Sper că Goliat n-a pătruns prea adânc în junglă.

— Asta am interzis-o cu desăvârşire, domnule Farrow. Cred şi sper că Goliat a întârziat şi nimic altceva.

Întrucât Hoffmann nu ştia ceea ce aflasem noi de curând şi din cauza asta nu era prea îngrijorat, cu toate că începuse s-o ia el însuşi la pas de-a lungul ţărmului, pentru a-şi ajunge unul dintre marinari.

Îl ajunse mai întâi pe John, care-i strigă ceva, în goană, după care aleargă mai departe. După un timp Hoffmann se reîntoarse şi ne spuse că băiatul nu apăruse pe punte. William îl observase, pe când acesta alerga după un fluture pe care

ţinea cu tot dinadinsul să-l captureze pentru a şi-l adăuga colecţiei sale.

— Poate că s-a rătăcit aici, n-are de ce să se teamă chiar dacă e în pădure, fu de părere Hoffmann. Dacă întâlneşte totuşi un indigen acesta o să-i arate drumul până la coastă.

— Nu spune asta, dragă Hoffmann, interveni Marian acum, în ultimul timp s-au petrecut mai multe lucruri pe insulă care mi-au dat serios de gândit. Ei. Dar iată-l pe Pongo, acesta va alerga el însuşi în ajutorul prietenului său. Hai Pongo, hai mai repede la noi, îl urgentă prietenul meu pe uriaşul negru.

Marian se ridică şi ieşi în întâmpinarea acestuia, vorbind ceva, în şoaptă cu el. Pongo se mărgini să dea doar din cap, după care dispăru din nou şi de fapt în direcţia în care William şi John îl văzuseră ultima dată pe băiat.

Mă cuprinse un sentiment de nelinişte. Dacă Goliat dispăruse cu-adevărat atunci trebuie să-l căutăm încă în decursul acestei nopţi. Din fericire nu se găseau fiare sălbatice pe insulă, dar oamenii s-au dovedit de-atâtea ori mai periculoşi decât acestea.

— Goliat poartă revolvere cu el, aşa c-ar fi trebuit s-auzim focul lui de armă dacă cumva a pătruns prea adânc în pădure, fu de părere Marian.

— Poate că n-a mai apucat să facă uz de armă Mariane, am răspuns eu.

Şi căpitanul Hoffmann se nelinişti acum.

— Dac-aş fi ştiut, n-aş fi dat permisiunea de-a părăsi vasul, oamenilor mei, ne spuse, scuzându-se oarecum. Am crezut că insula este neprimejdioasă şi acum…

— E-n regulă, dragă Hoffmann nu te trage nimeni la răspundere, responsabilitatea ne revine nouă, care-ar fi trebuit să te avertizăm. Nici noi n-am crezut într-un pericol real. Poate că tot va reuşi Pongo să-l găsească pe dispărut.

— Iată-l că vine Fibu, ne spuse Lennert. A aflat şi el că unul din oamenii dumneavoastră a dispărut, o să-l întreb ce crede că e necesar de făcut.

El îi făcu semn să se apropie. Băştinaşul se apropie temător de verandă şi ne privi foarte încurcat atât pe noi cât mai ales pe stăpânul său.

— A dispărut un om din echipajul domnilor Fibu, îl lămuri el, unde crezi c-ar putea să fie?

— Fibu nu ştie, răspunse acesta şi probabil că avea dreptate.

— E posibil să fi fost atacat în pădure, Fibu?

Indigenul îi aruncă lui Marian o privire surprinsă şi în loc de a răspunde puse la rându-i o altă întrebare:

— Cine să-l atace, *Tuan?*

— Mangaia, Fibu!

Fibu se dădu înapoi, de parcă ar fi primit o lovitură, după care se reculese însă rapid şi spuse:

— Fibu nu cunoaşte nici un om care se cheamă aşa.

Lennert voia să-l facă mincinos şi era pe punctul de-a izbucni când Marian îi făcu semn să se reţină.

— E-n regulă Fibu, eşti liber, mai spuse doar Lennert. După care indigenul se-ndepărtă, se-ntoarse înspre Marian şi-l întreabă uimit, de ce n-a fost cazul măcar să-mi exprim părerea în legătură cu minciuna lui, domnule Farrow?

— Întrucât nu vrem să ne bănuie prematur că bănuiam totul de la început. Nu trebuie să ne arătăm toţi aşii din mânecă, mai ales faţă de Mangaia.

— Ce fel de aşi, domnule Farrow?

— Avem de gând să vă ajutăm să lămuriţi cazul ăsta, răspunse zâmbind Marian. Cred că povestea asta e mai periculoasă decât pare. Cred că Manah n-a fost decât o spioană în casa asta.

— O spioană?

— Da, presupun că asta a fost. Poate că acest Mangaia intenţionează să întreprindă ceva, ceva împotriva albilor. Nu mai locuiesc pe insulă şi alţi europeni?

— Ba da, dar în partea de est a insulei. Nu merg prea des acolo din cauza unei porţiuni de junglă prea greu de străbătut.

— Poate c-ar fi cazul să-i vizităm acum, Mr. Lennert şi pe ceilalţi albi. Cu iahtul nostru am putea înconjura cu uşurinţă insula. Mai întâi însă trebuie să-l găsim pe Goliat. Dar ia uite-l, se apropie Pongo.

M-am uitat spre junglă, dar nu l-am putut vedea pe uriaşul nostru prieten negru, dar imediat dup-aceea tufişurile dese se dădură la o pare şi el păşi spre plajă. Marian trebuie să-l fi observat mai degrabă decât mine. Pongo veni repede spre noi şi când ajunse în dreptul verandei ne spuse numaidecât:

— Pongo a văzut multe urme în junglă. Urme de la oameni localnici care ţinut adunare acolo. Urmă de la Goliat.

— A avut loc o luptă acolo Pongo?

— Pongo nu poate ştie exact, dar crede că nu.

— Atunci condu-ne repede într-acolo, vrem să vedem şi noi urmele lăsate în luminiş. L-ai strigat pe Goliat de-acolo?

— Da, Pongo ţipat pe glas de pasăre, Goliat ştie şi recunoaşte, ştie că-i aproape.

Ne-am ridicat pentru a coborî în pădure, Lennert intenţionând să ne-nsoţească, dar Marian la sfătuit c-ar fi mai bine să rămână acasă şi să bage bine de seamă ca Fibu să nu ne urmărească. Uriaşul negru ne conduse repede la locul cu pricina. Şi căpitanul Hoffmann hotărî să rămână în casă pentru a-i fi de ajutor gazdei noastre, în caz că se vor petrece evenimente neprevăzute. De-acum puteam să ne aşteptăm la orice. Am ajuns la locul pe care-l găsise după un sfert de oră, locul unde Goliat fusese văzut pentru ultima dată. Pongo ne arătă urmele din iarba înaltă, demonstrându-ne că nu s-a dat nici o luptă aici. Urmele lui Goliat se-ncrucişau doar cu acelea ale sălbaticilor. Un lucru era clar, tovarăşul nostru şi indigenii s-au găsit faţă-n faţă la un moment dat.

Am încercat să ne ţinem de urmele lăsate de Goliat, dar n-am reuşit mare lucru. Acestea se pierdeau la un moment dat tot în pădure. Era aproape de asfinţit şi ştiam că întunericul o să cadă imediat, aşa că ne-am resemnat cu-atâta şi-am decis să ne întoarcem la locuinţa lui Lennert.

Aşadar speranţa noastră de-al găsi pe Goliat în junglă se dovedise zadarnică. Noaptea iminentă ne-mpiedeca să ne continuăm cercetările. Cu treaba neterminată ne-am întors pe plantaţia lui Lennert şi-am luat din nou loc pe verandă pentru a-i ţine acestuia companie. Pongo însă nu se dădu bătut, se întoarse, preumblându-se de-a lungul plajei, observând orice mişcare ar fi apărut de-a lungul coastei, intenţionând să se intereseze mai departe de soarta amicului său Goliat şi având totodată grijă să ne păzească pe noi de vreo surpriză neplăcută.

Se apropia deja de miezul nopţii când ne-am luat rămas bun însfârşit de la Lennert şi soţia acestuia. Voiam, a doua zi de dimineaţă, cât de devreme să-ncepem să dăm ocol insulei.

Vroiam să-l găsim pe Goliat chiar de-ar fi să-l smulgem din gaură de şarpe, în cazul acesta, din ghearele lui Mangaia.

Marian luase-n considerare deja ca acest rege necunoscut nouă pân-acum să-l fi luat ostatec pe Goliat, tovarăşul nostru. Voiam tocmai să ne culcăm când Pongo ne sperie apărând brusc. De data asta era în culmea bucuriei întrucât ne mărturisi că Goliat apăruse brusc şi voia neapărat să stea de vorbă cu noi, numaidecât.

Am urcat din nou pe punte, în întâmpinarea micului nostru marinar. Acesta râdea nepăsător şi se comporta de parcă nu nea-m fi făcut deloc griji din cauza lui.

— Pe unde ai hoinărit Goliat, l-a întrebat Marian.

— Goliat fost în pădure. Goliat văzut multe, *Signor* Farrow nu trebuie fie supărat, Goliat aduce multe veşti bune.

— Ei dacă-i pe-aşa, dă drumul veştilor, băiete, e târziu şi-am vrea să mergem la culcare.

— Goliat urmărit fluture dar acesta scăpat, ne mărturisi el. Goliat vrut să se-ntoarcă dar atunci auzit aproape zgomot, atunci Goliat ascuns, până vorbe cum se aude. Fost sălbatici, care caută pe Goliat dar el stă ascuns bine, sălbateci nu găseşte. Căutat în luminiş după Goliat apoi dispărut în pădure. Sosit apoi fată tânără, iarăşi băştinaşi apărut în luminiş şi aşteptat. Sosit apoi băştinaşi ce are haină ca şi căpitan Hoffmann şi pălărie mare. Vorbit mult cu fata, apoi fata părăsit luminiş, dar băştinaşii rămas să aştepte. După multă vreme dispărut şi ei. Goliat luat după ei, a vrut să ştie unde se duce om mare cu pălărie. Băştinaş dus mult în pădure, dar Goliat frică urmăreşte, frică nu mai găseşte cale acasă.

Se dovedea potrivit spuselor tânărului că Marian avusese dreptate cu temerile sale. Omul îmbrăcat în haine de căpitan trebuie să fi fost Mangaia, care plănuia ceva contra plantaţiei lui Lennert.

Marian îl trimise pe Goliat la culcare, avertizându-l că mâine va trebui să ne-nsoţească pentru a ne arăta unde a dispărut anume, băştinaşul bănuit a fi şef. Poate că degeaba acolo pe Manah. Ea avea însărcinarea să caute ceva la plantaţie.

— Să caute? Crezi prin urmare că Lennert şi-a însuşit ceva ce-i aparţine regelui Mangaia?

— Poate că fără să-şi dea seama ce face a luat ceva ce însemna foarte mult pentru Mangaia, poate ceva sfânt. Asta e părerea mea, dar pot să mă înşel.

— Atunci nu ne mai rămâne decât să-l întrebăm mâine pe Lennert dacă aşa stau lucrurile, Mariane.

— Gândul, i-a venit numai după ce-am ascultat ce-a spus Goliat. Băiatul trebuie să fi pătruns adânc în junglă dacă n-a auzit când Pongo a strigat după el.

— Dar Lennert a luat-o pe fată de pe coasta de sud, Mariane.

— Poate că locuia numai acolo. Într-un fel sau altul trebuia să fie în legătură cu Mangaia, altfel n-ar fi stat de vorbă în luminişul ăla. Lennert ne-a confirmat doar că după dispariţie nu s-a mai întors pe coasta de sud.

— Sunt curios ce-a putut lua învăţatul Lennert de la Mangaia, cred că-şi va aminti până la urmă.

— Poate vreo raritate de mare însemnătate pentru indigeni. Dar har Domnului că acum putem să ne culcăm fără griji, întrucât Goliat e iarăşi printre noi.

— Vrei să-l iei mâine cu noi?

— Numai atât cât să ne arate drumul, apoi poate să se-ntoarcă pe vas.

— Îl ştii şi tu prea bine pe Goliat, Mariane, nu va voii să se întoarcă ci ne va urmări în secret.

— O să am grijă de asta. Pongo îl va urmări o bucată de drum pentru a se asigura de intenţiile lui. O să-l ameninţ c-o pedeapsă severă dacă nu va asculta pe data asta, drept măsură suplimentară.

Am ridicat din umeri. Ştiam prea bine interesul pentru aventură al micului Goliat, nu se-nspăimânta de nimic şi se dădea mereu de exemplu ce mare erou este el, din cauza asta ajungând în serioase dispute cu Pongo, care la urma urmei, nu era decât nişte ciondăneli prieteneşti.

În dimineaţa zilei următoare, după ce m-a deşteptat Pongo, m-am grăbit să mă duc pe punte, unde deja m-aştepta Marian. Totul era pregătit pentru călătorie. Îi promisesem lui Lennert că vom lua micul dejun la plantaţie, aşa că ne-am, grăbit să debarcăm. L-am găsit pe acesta pe verandă unde soţia sa tocmai aşeza masa. Ne-a salutat cu bucurie şi s-a interesat dacă aveam veşti de la marinarul nostru dispărut. Când a aflat că acesta se-ntorsese pe vas, bucuria lui deveni şi mai mare.

— După cum se vede ţi-ai făcut griji degeaba, domnule Farrow, râse el.

— Nu tocmai degeaba Mr. Lennert. Goliat al nostru l-a urmărit într-adevăr pe regele Mangaia.

— Pe cine? întreabă înspăimântat gazda noastră.

— Goliat a dat de regele Mangaia în junglă şi l-a urmărit întrucât i s-a părut suspectă comportarea acestuia. S-a rătăcit însă-n pădure şi n-a mai găsit drumul de întoarcere. De-abia spre seară a reuşit s-ajungă la vas.

— Aşadar credeţi că acest.… Mangaia, rege Mangaia are de gând să vină încoace? întreabă Lennert înspăimântat.

— Aşa se pare Mr. Lennert. Nu ştiai aşadar că tribul lui Mangaia îşi face veacul în junglă?

— Nu, n-am ştiut nimic despre asta.

— Acum te rog ceva foarte important, Mr. Lennert. Nu cumva ai luat dumneata ceva de la indigeni, ce-ai crezut că reprezintă interes?

— Nu de la regele Mangaia pe care nu-l cunoşteam.

— Atunci de la alt indigen.

— Nici de la altul. Am găsit însă odată ceva ciudat. În mijlocul unui luminiş am găsit un mormânt vechi, poate că era mormântul unei căpetenii. Deasupra pe mormânt se afla

un par răsturnat de care era înţepenită o mască, aducea cumva cu masca unui vraci. Masca asta am luat-o cu mine pentru a o studia, întrucât am considerat-o de interes pentru ştiinţă.

— Ei atunci s-a lămurit problema. Ai luat ceva preţios pentru indigeni, poate ceva sfânt şi treaba asta a fost descoperită numai de curând.

— Dar nu ştie nici un om că am luat masca aceea.

— Unde o ţi-i deci ascunsă?

— S-o ţin ascunsă? Nici vorbă! Atârnă doar la vedere în biroul meu de lucru.

— Acum totul mi-e cu desăvârşire clar. Manah a văzut masca şi i-a spus totul regelui Mangaia. Despre masca aia e vorba Mr. Lennert. Dacă o înapoiaţi nu mai ai de ce te teme.

— Nici nu-mi trece prin cap, trebuie s-o păstrez, întrucât e foarte importantă pentru studiile mele.

— Mai importantă decât viaţa dumitale şi-a soţiei dumitale, Mr. Lennert?

— Aşadar crezi că indigenii vor fi în stare să mă omoare pentru asta?

— N-ar fi prea greu de crezut asta Mr. Lennert. Dumneata în primul rând ca cercetător şi savant al obiceiurile acestor triburi primitive ar trebui s-o ştii primul.

Lennert ridică numai din umeri, fusese destul de superficial în a aprecia consecinţele unei astfel de fapte, dar prea multe învăţăminte din asta nu trăsese.

— Eu te-aş sfătui să depui din nou masca mortuară pe mormântul căpeteniei Mr. Lennert.

— Nu, asta n-o s-o fac, răspunse cu încăpăţânare englezul. Spunând asta, se uită la noi atât de provocator de parcă noi am fi fost adevăraţii lui duşmani. Am bănuit c-aveam de-a face cu un colecţionar fanatic, care nu se dădea de la nimic în lături când era vorba de hobby-ul său. Micul dejun a fost luat în tăcere. Marian mi-a mărturisit mai târziu că aproape c-a fost pe punctul de-a se ridica să plece, dar n-a vrut să-şi jignească gazda şi ştia că-i vorba de-o manie de colecţionar. Imediat după masă am plecat. Lennert voi să-şi repare grosolănia invitându-ne la cină, dacă pân-atunci ne vom întoarce din expediţia noastră. Marian dădu numai din cap nu dădu un răspuns precis şi se despărţi de Lennert foarte repede.

De-ndată ce ne-am regăsit în pădure Marian scutură capul mânios.

— E-o treabă serioasă Robert şi poate deveni foarte primejdioasă dacă Lennert continuă să rămână atât de

încăpăţânat. Eu în locul lui aş repune masca din nou pe mormânt. Poate s-o vadă din nou dacă vrea de pe mormânt nu va fi luată.

— Ai dreptate şi-ar fi trebuit să i-o spui omului.

— N-ar fi avut nici un rost, mi-am dat seama de la început.

— Şi-acum vrei să-l cauţi pe regele Mangaia? Dar nici măcar nu vei putea să te-nţelegi cu el, Mariane.

— Cred că va putea vorbi puţin englezeşte sau o fi învăţat ceva de când a cunoscut-o pe Manah.

— Cred că-i înrudit cu fata, poate e chiar fiica lui.

— Dar nu locuia cu el, avea locuinţa undeva pe coasta de sud.

— Poate că asta are legătură tocmai cu masca subtilizată, dragă Robert, poate că tocmai ea avea obligaţia să păzească mormântul. Când a dispărut masca nu s-a mai putut întoarce în casa părintelui său până nu va recupera pierderea. Manah a găsit masca în casa lui Lennert şi s-a pus în legătură cu tatăl său, Mangaia.

— E-o superstiţie interesantă dar rămâne de demonstrat, am zis eu, cum le potriveşti tu, Mariane toate şi-ar găsi o logică.

— Timpul ne-o va spune Robert. Dar să ne grăbim. Pongo şi cu Goliat ne-au luat-o înainte.

Am ajuns repede-n luminişul cu pricina şi Goliat ne arătă pe unde a luat-o el.

O cărare îngustă mascată de-un tufiş mare ducea în interiorul insulei. Fără să ne mai oprim am pornit-o înainte.

III
ÎNCONJURAŢI DE PRIMEJDII

AM ÎNAINTAT TOT MAI MULT în pădure. M-am minunat de capacitatea tânărului Goliat de a se orienta atât de bine aici.

Cărarea se termina curând dar micul Goliat continua să meargă înainte. După trei ore se opri şi ne spuse că de-aici s-a întors îndărăt. Am făcut o mică haltă pentru a ne sfătui.

Când Marian i-a spus tânărului că de-acum poate face cale întoarsă spre iaht acesta se-ntristă şi se rugă de prietenul meu să-i permită să ne însoţească. Era însă prea periculos şi trebuia s-avem grijă de el pe tot cuprinsul expediţiei. De-aceea Marian nu cedă şi-l trimise înapoi.

După ce Goliat dispăru, Pongo primi un semnal de la Marian să-l urmărească. Uriaşul negru înţelese prea bine ce voia prietenul meu şi dispăru la rândul lui.

Am aşteptat o vreme întoarcerea lui Pongo care ne mărturisi că Goliat nu ne păcălise şi se-ndreptase într-adevăr spre iaht. Liniştiţi în privinţa asta ne-am continuat drumul.

Continuam să mergem în direcţia în acre mersese regele Mangaia şi speram să dăm curând de „reşedinţa" acestuia.

Se făcuse deja amiază când Pongo ne reţinu. Trebuia să fi observat ceva pentru că se oprise-n faţa unui tufiş des şi se uită la ceva ce nu puteam recunoaşte. De-abia după ce-am privit la rândul nostru, cu atenţie prin crengile tufişului, ne-am dat seama că stăteam în faţa unui mormânt străvechi, poate chiar în faţa aceluia pe care l-a jefuit Lennert. O fată tânără era îngenunchiată înaintea acestuia, o băştinaşă. Spunea vorbe în şoapte, vorbe neînţelese pentru noi şi se ridică în picioare după o vreme.

După ce aceasta părăsi mormântul Pongo ne făcu semn să-l aşteptăm. El însuşi dispăru îndărătul tufişului pentru a o urmări pe fată care, fără să se-ntoarcă înapoi îşi continuă drumul liniştită şi fără grabă.

Ne-am oprit şi ne-am uitat după Pongo cât timp l-am putut urmări cu privirea. Când după un timp dispăru din câmpul nostru vizual l-am întrebat în şoaptă pe Marian:

— Crezi că ne aflăm în apropierea satului de băştinaş?

— Nu pot afirma cu precizie dar e sigur că aceştia se găsesc prin apropiere. Pongo ne va da un răspuns mai complet, cât de curând. Poate câţiva indigeni s-au şi dus spre plantaţie să-şi reia masca. Lennert ar trebui înştiinţat în acest caz.

— Am făcut-o deja, Mariane. În afară de asta căpitanul Hoffmann se găseşte-n apropierea lui şi-l va putea proteja pe acesta cu marinarii lui.

— Dacă va fi atacat prin surprindere nu văd cum îi va fi de prea mult folos.

— Atât de repede nu vor ataca nici indigenii. Mangaia va încerca mai întâi să-l ameninţe pe Lennert să-i dea masca.

— Dacă Lennert ar fi un om raţional totul ar decurge normal, dar ştii cât de încăpăţânat poate fi, aşa că va refuza cu siguranţă, dragă Robert.

— Atunci va trebui să se descurce singur…. M-am oprit întrucât l-am văzut pe Pongo cum venea în salturi mari în direcţia noastră. În acelaşi moment am auzit în urma acestuia ţipetele sălbaticilor care păreau să-l urmărească. Îndată dupaceea Pongo ajunse la noi şi spuse în mare grabă:

— Vin *Massers,* repede-n copaci, acolo nu caută.

N-am mai avut vreme să-l întrebăm mai departe, întrucât sălbatecii se apropiau din ce în ce mai mult.

Într-o clipă am şi fost sus, căţărându-ne în doi arbori deabia acum am remarcat că Pongo rămăsese jos. A aşteptat ca băştinaşii să sosească-n apropierea lui după care a luat-o din loc.

Mi-am dat seama ce intenţiona. Voia să-i îndepărteze pe băştinaşi de lângă noi după care să se reîntoarcă.

Aceştia se apropiau în goană şi-am putut număra opt sălbateci care, când îl văzură pe Pongo au scos chiote pornind în urmărirea lui. Acesta dispăru repede pe după un copac iar sălbatecii au trecut pe sub noi în urmărirea lui Pongo.

Am continuat să rămânem liniştiţi în copaci. L-am putut vedea pe prietenul meu Marian cum îi spiona de sus pe sălbateci. După un sfert de oră s-a reîntors şi Pongo care s-a căţărat lângă noi în copac. Întrucât alesese copacul unde se urcase Marian m-am plasat în aşa fel pe creanga mea ca să-l pot urmări pe Pongo şi să-l aud ce avea să spună:

Râzând Pongo se sprijini mai în voie pe creangă şi spuse:

— *Masser* băştinaşi foarte proşti, lăsat păcăliţi de Pongo nu se întorc aşa de repede aici.

— Ce-ai constat în timp ce-o urmăreai pe tânăra fată Pongo, l-a întrebat Marian.

— Pongo observat opt băştinaşi care stat în pădure, dar i-a văzut foarte târziu, ei stat jos, pe pământ. Ei ridicat repede când văzut Pongo, care vine la *Massers.* Ei caută încă în pădure Pongo. Deci deocamdată nu trebuie să ne temem de aceştia dar totuşi e de dorit să nu ne-ncrucişăm drumurile cu

ei altfel nu mai putem înainta spre satul lor. Trebuie să vorbim cu Mangaia pentru ca aceştia să înceteze actele de duşmănie contra familiei Lennert.

Marian voia să-i promită restituirea măştii deşi ştia că acest lucru nu era uşor de realizat.

Trebuia să rămânem încă în copaci întrucât băştinaşii puteau să se întoarcă în orice moment. Cât de adevărată era presupunerea asta aveam s-o constatăm curând.

Marian ne arătă în jos. Nici cinci paşi depărtare de copacul unde ne aflam apăru un sălbatec, care spiona cu multă luare aminte în jur. Acesta purta o uniformă veche de căpitan în care l-am recunoscut imediat pe regele Mangaia. Fusese înconjurat de oamenii săi, care nu l-au putut urma atât de repede.

— N-ar fi mai bine să coborâm şi să vorbim cu el, am şoptit eu. Marian scutură doar capul.

— Nu, n-are nici un rost, băştinaşi se pot întoarce oricând şi să ne ia prizonieri. Dimpotrivă dacă ajungem de bună voie în aşezarea băştinaşilor nu ne poate lua prizonieri, altfel ar încălca legea ospitalităţii. De-abia după ce-i vom părăsi proprietatea ar putea să ne urmărească.

— Şi aşa, rămâne primejdios, Mariane, am spus eu.

— Mangaia trebuie doar să ştie că noi n-am fost părtaşi la furtul măştii cu pricina. O aveam pe Manah de martoră, care poate certifica că noi n-am fost pe insulă în vremea aceea. Îi vom face lui Mangaia un mic cadou şi-i vom promite că-l vom ajuta să-şi recupereze masca.

Aveam impresia că prietenul meu Marian prea lua lucrurile uşor. Un simţământ ciudat m-a cuprins când l-am văzut jos pe acest Mangaia.

Mi se părea extrem de fioros şi-n uniforma lui veche de căpitan făcea impresia unui bandit care-şi pândeşte prada.

În acelaşi moment apăru lângă el şi tânăra fată care i se adresă cu câteva cuvinte. Mangaia se răsti la ea strigându-i câteva cuvinte. Manah se dădu îndărăt ca şi când ar fi primit o lovitură. Atunci băştinaşul dădu un ţipăt căruia i se răspunse imediat din depărtare. După câteva minute au apărut şi ceilalţi sălbateci care s-au oprit plini de respect în faţa căpeteniei. Acesta le strigă ceva şi arată spre fată. Aceştia se repeziră asupra ei, o doborâră la pământ după care au legat-o fedeleş.

M-am uitat îngrozit la Marian şi-mi venea să mă dau jos din copac, s-o eliberez pe fată, dar prietenul meu îmi făcu semn să tac şi să mă liniştesc.

Tânăra fată fu dusă de-acolo de către cei ce-o atacaseră. Mangaia îi urmă încet şi-n curând dispărură cu toţii în dosul tufişurilor dese.

— Pongo coboară ca să urmeze sălbatecii, ne spuse uriaşul negru.

Marian încuviinţă. Era mai bine pentru noi dacă ştiam ce au de gând indigeni ăştia şi-n această privinţă se poate baza în totalitate pe-nsoţitorul nostru. Era extrem de prevăzător şi nu se lăsa atât de uşor prins.

Se coborî de-a lungul trunchiului de copac uitându-se tot timpul în jurul său, cu atenţie. Voia să stabilească numai decât direcţia în care-o luaseră Mangaia şi oamenii săi, pentru ca să putem părăsi la rândul nostru şi noi copacii. Poate că acesta se-ndrepta spre satul său.

Am crezut că Pongo se va întoarce după un timp dar m-am înşelat.

Au trecut două ore şi noi îl mai aşteptam încă în copac. Ştiam că şase sălbateci au mai rămas în pădure să-l caute pe Pongo şi dacă nu ar fi fost aceştia am fi coborât jos.

Voiam tocmai să mă sfătuiesc cu Marian în legătură cu lipsa lui Pongo când sub noi şi-au făcut apariţia patru băştinaşi.

Veneau din interiorul junglei şi aparent renunţaseră să-l mai caute pe camaradul nostru. După ce-au dispărut Marian îmi şopti:

— Acum mai sunt doi sălbateci care-l caută pe Pongo, poate am putea îndrăzni să coborâm.

— Poate că se-ntorc în curând şi aceştia doi. Mai bine am aştepta întoarcerea lui Pongo.

— Ar fi trebuit să se fi întors de mult, dragă Robert. Am observat că ai devenit şi tu neliniştit între timp, asupra sorţi sale. Poate că totuşi i s-a întâmplat ceva.

Am fost de acord cu ce spunea prietenul meu şi-am convenit să mai aşteptăm vreo jumătate de oră. Dacă în acest timp nu se-ntorcea Pongo sau nu reapăreau cei doi indigeni am hotărât să ne dăm jos din copaci.

Se scurse minut după minut. Nici un zgomot suspect nu s-auzea din interiorul pădurii, aşa c-am presupus că ne găseam deocamdată singuri în această zonă.

Marian se uită atent la ceas pentru a vedea dacă jumătatea de oră convenită s-a scurs sau nu şi dacă în ultima clipă poate surveni o schimbare a situaţiei.

Nimic notabil nu se petrecu însă, aşa că Marian îmi făcu semn şi începu să coboare din copac. L-am urmat după ce acesta fu jos şi a cercetat bine de jur-împrejur. După câteva

minute am ajuns şi eu lângă el apucând-o amândoi în direcţia în acre dispăruse regele Mangaia.

Pe traseu speram să găsim vreun semn lăsat de prietenul nostru negru întrucât ne era greu să credem c-a căzut direct în braţele băştinaşilor care-l căutau.

Trebuia în continuare să fim foarte atenţi întrucât îi aveam încă în spatele nostru pe cei doi din suita căpeteniei Mangaia. Marian mă rugă chiar să am grijă să mă uit mai mult în spate pe când el era preocupat să găsească calea de înaintare.

Dacă vorbesc de cale sau drum asta nu înseamnă că aveam de-a face cu aşa ceva, aici în junglă. Nici vorbă!

Trebuia efectiv să ne croim drum prin tufişurile desecare ne stăteau în cale. Din fericire găseam la fiecare pas urmele pe care le lăsaseră indigeni care-şi croiseră la rândul lor drum înainte. Crengi şi ramuri aplecate, ferigi călcate ne arătau, la tot pasul, drumul. Câteodată Marian îmi atrăgea atenţia asupra unei crengi aşezate astfel încât s-arate într-o anumită direcţie şi acest lucru nu putea fi făcut decât de uriaşul nostru prieten negru.

Acesta prevăzuse aşadar că n-ar fi exclus să-l urmărim şi ne arătase în felul lui calea. Asta îmi dovedea odată-n plus cât simţ de prevedere şi clarviziune avea.

Mergeam în spatele lui Marian şi mă uitam des înapoi. Pe cei doi indigeni rămaşi în urma noastră nu mi-a mai fost dat să-i văd sau să-i aud.

În curând am intrat într-o zonă deluroasă. Acum trebuie să fim deosebit de precauţi întrucât tocmai o astfel de porţiune de teren era foarte nimerită pentru o aşezare omenească.

Aici trebuia să se găsească şi apă mai ales că în depărtare am văzut nişte stânci uriaşe, foarte abrupte.

Deocamdată am ajuns într-un luminiş foarte mare, situat la poalele unei coline, înconjurat din toate părţile de pădurea deasă.. În mijlocul acestei văi curgea un râuleţ care dispărea uneori lateral în junglă.

Am examinat valea cu foarte mare luare aminte dar n-am găsit nici o aşezare omenească. Marian însă scutură neîncrezător capul şi nu-i venea să meargă mai departe deşi îi făceam semn să ne continuăm marşul de explorare.

— Sălbatecii ăştia trebuie să-şi aibă satul lor aici în apropiere, Robert, zise el. Am şi observat o umbră care-a dispărut repede, acolo în faţă. Cred că-i vreun băştinaş pus de pază.

— Şi crezi că ne-a observat?

— Nu, cred că era pe cale să intre în pădure şi-a fost o întâmplare că l-am văzut pentru o clipă. De altfel poţi vedea

şi tu aici în luminiş se găsesc o grămadă de urme care duc în toate direcţiile, nu pot fi decât cele lăsate de indigeni.

Da, asta o remarcasem şi eu, dar ciudăţenia era că urmele duceau mai mult spre stânga şi-apoi dispăreau în pădure. Cu ajutorul binoclului puteam urmări traseul ăsta până departe, încă.

— Se pare că oamenii noştri au urmat cu toţi poteca asta şi se pare că străbate întreg luminişul.

— N-ar fi mai bine să-nconjurăm mai departe luminişul ăsta Mariane. Sigur nu-i o treabă uşoară să ne croim iarăşi drum prin tufişurile dese dar tot mi se pare mai bine decât să înţepenim locului.

Marian ridică numai din umeri. Tocmai când era pe cale de a-mi răspunde am auzit în urma mea zgomote. Să se fi întors cei doi băştinaşi care voiau s-ajungă în satul lor? Şi Marian auzise la timp zgomotele şi încă arătă un tufiş des în spatele căruia intenţionam să ne ascundem. Ne-am făcut una cu pământul şi aşteptam aşa lungiţi apropierea intruşilor. Aceştia nu păreau să bănuiască nimic întrucât vorbeau destul de tare unul cu altul. Acum apărură însfârşit în câmpul nostru vizual, după care trecură, fără să bănuiască nimic, mai departe. De îndată ce-au ajuns în luminiş ne-am ridicat din nou în picioare pentru a-i observa mai bine.

Voiam să vedem exact în care capăt al luminişului aveau de gând să dispară. Ca doi oameni care n-au de ce să se teamă, băştinaşii păşeau peste iarba luminişului luând aceeaşi cale, bătătorită de mai înainte. Iarba şi mai ales ferigile erau aici atât de înalte încât dacă te aplecai puteai să rămâi o vreme ascuns.

Îmi veni o idee bună pe care i-o spusei prietenului meu, pe când îi ţineam sub observaţie pe cei doi.

— N-ar fi mai bine s-o luăm şi noi pe poteca asta, Mariane? Dacă ne aplecăm suficient de mult, nu vom putea fi văzuţi, ferigile ne vor proteja suficient în cazul acesta.

— Ferigile se vor mişca şi ele pe măsură ce înaintăm şi nici prea uşor nu ne va fi să ne urmăm drumul într-o astfel de poziţie aplecată, aproape de nivelul pământului.

— Totuşi e mai bine decât s-o luăm prin junglă, ocolind şi tăind-o de-a dreptul prin tufişurile astea dese, Mariane.

— Aşa e. Dar să aşteptăm până ce ambii băştinaşi vor fi dispărut, înainte de-a porni şi noi.

Aceştia însă nu se grăbeau. Câteodată se opreau chiar pentru a vorbi mai bine. Probabil se-nţelegeau ce să-i spună lui Mangaia întrucât era de presupus că acesta va fi foarte supărat că străinii nu au fost capturaţi.

Străinii? Abia acum mi-am dat seama că Mangaia nu apucase să ne vadă şi că acesta ştia doar de existenţa lui Pongo. Şi totuşi, poate că ştia ceva dacă plantaţia fusese pusă sub observaţie de către oamenii lui. În sfârşit cei doi din garda lui Mangaia ajunseră la cealaltă parte a luminişului. În acest loc să dispară în junglă o luară brusc la stânga dispărând din vederea noastră. Luminişul trebuia aşadar să facă o cotitură în stânga pe care n-o puteam vedea de aici. Speram c-a acolo vom da de satul indigenilor şi ne vom putea apropia suficient de mult, fără ca aceştia să ne observe.

IV
PRIZONIERI

— HAIDE ROBERT, să-ncercăm să străbatem iarăşi luminişul, poate că vom reuşi să ne apropiem ca şi indienii. Dar să fim atenţi peste cine dăm.

Ne-am uitat peste tot, dar n-am descoperit nimic, pe de altă parte ştiam că alţi băştinaşi n-au mai rămas în junglă.

Ferigile ne-ntreceau în înălţime aşa cum stăteam noi acum, cu peste douăzeci de centimetri aşa că nu era pericol de-a fi văzuţi. Înaintam foarte încet şi mi-am făcut socoteala că va mai dura o oră până să străbatem întreg luminişul. De câteva ori Marian se ridica ca să cerceteze totul mai cu luare aminte dar nu descoperea nimic nou.

Străbătusem jumătate din drum când am auzit zgomote. Prietenul meu mă reţinu şi ridică puţin capul. Imediat îmi şopti:

— Băştinaşii vin către noi, Robert. Repede să dispărem din drumul lor, dar ai grijă să nu mişti prea tare ferigile, altfel ne trădăm. Sunt cam la vreo douăzeci de inşi.

Nu mai aşteptă răspunsul meu ci dispăru imediat în desişul de ferigi. Pentru a nu lăsa urme în plus am aşteptat pân-a dispărut el apoi l-am urmat pe acelaşi drum. Nu trebuia să ne-ndepărtăm prea mult întrucât ferigile ne adăposteau suficient. Am stat ascunşi la vreo doi metri de cărare, spionându-i pe sălbatecii care urmau să treacă pe lângă noi. Se apropiau încet dar nu-şi vorbeau. Mulţumeam cerului că aceştia nu erau indieni altfel ne-ar fi descoperit ascunzătoarea cu uşurinţă deşi am încercat din răsputeri să-mi şterg urmele.

Băştinaşii au trecut mai departe fără să ne bage-n seamă şi am respirat uşurat auzindu-le paşi cum se îndepărtează.. După un timp Marian îmi făcu semn s-o luăm din nou pe cărare, ceea ce am şi făcut imediat.

Marian îmi şopti repede la ureche:

— Acum va trebui să ne grăbim. Trebuie s-ajungem în sat înainte ca sălbatecii să se reîntoarcă. Să sperăm că nu s-au dus să asedieze locuinţa lui Lennert. Comportarea lor mi se pare ciudată şi mă pune pe gânduri.

Băştinaşii se înarmaseră cu măciuci, arcuri şi săgeţi ca şi cum ar fi mers la război. Erau numai războinici unul şi unul de parcă Mangaia şi i-ar fi ales anume.

Marian se strecura încă înaintea mea. Se grăbea cât putea de tare să ajungă la cotitura în dosul căreia, spera să găsească satul băştinaşilor.

După ce-am ajuns acolo, fără nici un incident am stabilit că, aici, cărarea se bifurcă. O ramură ducea în pădure, drept înainte şi ce a de-a doua bifurcaţie, undeva în stânga. Marian stătea pe gânduri încă, deşi din apropiere se auzeau destule zgomote care ne-ar fi îndrituit să credem că nu departe de noi se află un sat.

Marian se hotărî să ia ramificaţia poteci care ducea înainte, spre pădure, unde am ajuns după câteva minute, vreo zece minute, după socoteala mea. Aici sub acoperirea arborilor ne-am putut ridica din nou în picioare, începând să examinăm împrejurimile cu multă atenţie.

Marian avusese dreptate. La vreo cincizeci de metri de cotitura din poiană se vedea satul indigen. Colibele erau căţărate pe pari şi satul părea să freamăte de viaţă. Locuitorii păreau preocupaţi să sape o groapă adâncă în mijlocul satului.

Nu ştiam cu ce scop dar un simţământ neplăcut de insecuritate mă cuprinse când mi-am adus aminte de Pongo al nostru. Să fie groapa asta sortită lui?

Ca şi când mi-ar fi ghicit gândurile Marian îmi spuse încet:

— Cred că Pongo al nostru se găseşte în mare primejdie, groapa se sapă pentru el, întrucât îi e frică că acesta să nu se elibereze. Din groapa asta, dacă e destul de adâncă nu poate să iasă afară.

— Şi ce crezi că-i de făcut, am întrebat cuprins de îngrijorare la rândul meu.

— Deocamdată să aşteptăm. Altfel mi-am închipuit eu lucrurile. Nu putem pătrunde în sat fără a fi văzuţi. După cum ne spunea şi Lennert, sălbatecii nu ne vor face nimic dacă intrăm în sat ca oameni liberi. Dacă ne prind, doar cu puţin înainte de sat atunci ne duc prizonieri înăuntru.

— Ciudate obiceiuri Mariane, am scuturat eu din cap, cu neîncredere. Mangaia ar trebui doar să fie bucuros dacă prin intermediul nostru şi-ar recăpăta masca mortuară.

— N-o să ne creadă dacă-i suntem prizonieri, de aceea trebuie să intrăm ca oameni liberi în sat. În acest caz trebuie să ne trateze ca musafiri atâta timp cât suntem la el.

— Şi dacă starea asta protocolară, de musafiri, ne dă-n gând s-o prelungim un an întreg Mariane?

— Rămânem în continuare musafirii săi, contra cărora el nu poate întreprinde nimic. Nu ne poate nici alunga nici reţine.

— Acum se pune problema cum putem să ne strecurăm neobservaţi până-n sat, Mariane.

— Am putea aştepta până se face noapte, dar atunci se vor închide porţile. După cum vezi un băştinaş stă tot timpul la intrarea în sat de pază, ca şi cum Mangaia n-ar dori deloc să fie surprins.

Am rămas o oră întreagă, ascunşi acolo în spatele unui tufiş, observând cu atenţie lagărul sălbatecilor. Groapa deveni tot mai adâncă şi sălbatecii care-o săpau nu se mai vedeau de fel. Omul care stătea de pază îşi luase slujba în serios pentru că acum atenţia lui în loc să scadă sporise şi-şi rotea capul în toate părţile spionând în jur. Se părea după toate aparenţele că Mangaia aştepta o vizită care-i fusese anunţată.

— Cred că nu ne mai rămâne altceva de făcut, Robert, decât să aşteptăm căderea nopţii, îmi şopti Marian. Să ne-ntindem aici lângă tufişul ăsta şi să ne-narmăm cu răbdare. Poate c-o să-l vedem. Pongo nu s-a împotrivit pentru a evita o vărsare de sânge ce i-ar face cu siguranţă pe băştinaşi să ne poarte şi nouă pică, ulterior.

— Şi despre Manah ce părere ai Mariane?

— Va trebui s-avem grijă s-o eliberăm şi pe ea. Rămân la părerea mea că este fiica căpeteniei sau cel puţin o rudă foarte apropiată, dar acest grad de rudenie n-o împiedică să fie pedepsită. Nu degeaba Mangaia a poruncit să fie legată şi-a fost transportată aşa în sat. Şi Manah se găseşte, ca şi Pongo, în mare pericol.

— Dacă l-am putea convinge pe Lennert să înapoieze masca aceea din cauza căreia s-au întâmplat toate acestea, atunci totul s-ar rezolva..

— Aşa este şi voi avea eu grijă la întoarcere s-o capăt chiar de-ar fi să i-o iau cu forţa.

— Şi eu te voi susţine. E-o mare lipsă de responsabilitate din partea lui Lennert că nu se gândeşte cel puţin la familia sa, pe care-o expune unor mari pericole.

Aceşti băştinaşi nu se vor da înlături de la nimic.

Orele se scurseră încetul cu încetul. Spre seară groapa care-o săpară băştinaşii fu atât de adâncă încât lucrătorii numai nu ajutorul fraţilor lor izbutiră să iasă afară. După părerea mea avea o adâncime de trei metri, aşadar atât de adâncă încât Pongo nu mai putea ieşi singur de-acolo.

La căderea serii am fost martori la un spectacol ciudat. Se dădu un semnal şi toţi bărbaţii şi femeile se adunară în faţa unei colibe. În faţa acesteia după ce se adunară mai mulţi locatari, apăru Mangaia în vechea uniformă militară şi le ţinu un discurs, întrerupt de câteva ori de strigăte şi aclamaţii puternice. Dădu apoi o poruncă şi şase războinici îl aduseră

pe Pongo al nostru întâi în faţa colibei după care îl purtară ca în triumf spre groapă, unde îl şi lăsară să alunece.

Era legat şi cu siguranţă nu se putea elibera.

Marian îmi făcu semn din cap, cu gravitate şi-mi puteam da şi singur seama că nu era aşa uşor lucru să-l eliberezi pe uriaşul negru din groapa aceea.

Coborî noaptea. Cei şase indigeni au mai rămas la marginea groapei uitându-se în adâncime. Strigau ceva şi mureau de râs aruncând mici pietricele şi crenguţe, bucurându-se ca nişte copii când nimereau ţinta. M-a apucat ciuda pe acest amuzament groaznic şi-mi venea să mă reped la ei ca să-i învăţ minte, dar Marian m-a liniştit spunându-mi că pe Pongo, giumbuşlucurile astea nu puteau decât să-l amuze.

Deveni întuneric beznă şi nu după mult timp s-a aprins un foc. Sălbatecii se retraseră în colibele lor dar lăsaseră totuşi un om de pază la marginea gropi pentru a-l veghea şi-n condiţiile astea pe uriaşul negru. De evadare nici nu putea fi vorba, mai ales că Pongo pe lângă că era păzit mai era şi legat pe deasupra.

— Ei şi-acum Mariane? am întrebat în şoaptă.

— Acum ne strecurăm în sat, ce altceva? zâmbi acesta. Poarta este închisă, dar poate găsim vreo posibilitate de-a penetra gardul prin vreo breşă oarecare. După aceea totul va deveni simplu. Vom deveni musafirii căpeteniei.

— Dac-ar fi aşa cum spui tu, dar dacă Lennert se înşală?

— Nu cred să se înşele. Am mai citit asta undeva şi triburile astea ştiu să-şi respecte tradiţia.

— Poate că n-ar fi greu s-ajungem în sat, apoi principalul lucru care va trebui să-i…. N-am mai apucat să-mi termin propoziţia întrucât din depărtare se auziră strigăte puternice, la care răspunseră locuitorii satului. Toţi băştinaşii ieşiră afară din colibele lor, regale Mangaia apăru şi el şi începu să dea ordine. Poarta cea mare fu deschisă şi mulţi locuitori ai aşezării indigene ieşiră în întâmpinarea celor ce soseau. Era de parcă s-ar fi întors războinicii victorioşi, care urmau să fie primiţi sărbătoreşte.

Marian mă apucă de mână.

— Mi-a venit o idee, îmi şopti el. Ne târâm până aproape de poartă şi dăm pur şi simplu buzna prin ea. Băştinaşii vor fi atât de surprinşi încât nu se vor mai gândi să întreprindă nimic şi vom putea ajunge astfel nestingheriţi în faţa lui Mangaia.

— E-o încercare cam temerară, Mariane, m-am îndoit eu.

— Trebuie să reuşească. Haide repede până nu se închide iarăşi poarta.

Fără a mai aştepta răspunsul meu, Marian o zbughi într-acolo aşa că nu-mi mai rămase decât să-l urmez. Aplecaţi ne-am strecurat printre ferigile înalte şi nu eram obligaţi să ne mai târâm. Luna răsărise şi luminişul stătea încă în întuneric.

Am ajuns lângă gard pe lângă care ne-am strecurat mai departe, intrarea fiind doar la trei metri, mai încolo. Aici stăteau mai mulţi locuitori, care aşteptau să se-ntoarcă semeni lor victorioşi dinspre luminiş. Unde anume se găsea Mangaia n-o ştiam bineînţeles, important era numai ca să reuşim să pătrundem fără multă tevatură în sat.

Acum era cazul să ne-aplecăm mai mult şi să ne strecurăm bine mascaţi înainte. Mai erau doi metri, încă unul şi jumătate şi încă nu fusesem descoperiţi. Marian se-ntoarse spre mine şi-mi dădu semnalul convenit. În secunda următoare o luă din loc ca din praştie. L-am urmat şi-am mers împreună pe poartă. Băştinaşii se dădură surprinşi înapoi şi-acum eram deja în satul acestora.

În continuare locuitorii aşezării indigene rămaseră atât de surprinşi încât ne priveau doar în tăcere. În cele din urmă au văzut că suntem albi aşa că se dezlănţui o larmă de nedescris. Nu ne-am sinchisit prea mult de asta, noi îl căutam pe Mangaia, pe care în cele din urmă l-am descoperit. El stătea cocoţat pe-o bucată de stâncă şi se uita cu nerăbdare spre poartă. Voia să-şi primească războinicii aureolaţi, tocmai din această poziţie. Când dădu cu ochii de noi, începu să urle şi dădu un ordin. Am început să înaintăm spre el dar n-am mai apucat s-ajungem până la Mangaia. O grămadă de braţe s-au năpustit asupra noastră şi ne-au trântit la pământ. Marian mi-a şoptit repede să nu mă-mpotrivesc pentru a nu leza dreptul la ospitalitate, pe care voiam să-l invocăm mai târziu.

Nu intrasem dar cu ostilitate în sat ci am intrat doar pur şi simplu înăuntru.

Se pare că nu se mai ţinea cont se asta întrucât am fost legaţi fedeleş şi duşi în faţa lui Mangaia, care ne privi c-o faţă întunecată. Marian îl privi numai zâmbind spunându-i în limba engleză:

— De ce sunt legaţi oaspeţii regelui Mangaia?

Spre surpriza noastră acesta răspunse în aceeaşi limbă:

— Pentru că nu sunteţi oaspeţii mei, ci prizonierii mei.

— Noi am venit ca şi musafiri la tine rege Mangaia şi ţi-am adus şi daruri.

— Voi sunteţi prizonierii mei, strigă încăodată Mangaia, după care dădu un semnal oamenilor săi, care ne luară pe sus

şi ne duseră d-acolo. Două minute mai târziu ne găseam într-o colibă în care se procedă şi la legarea picioarelor noastre.

Ceilalţi războinici dispărură din nou cu excepţia unuia care făcea de pază afară. Totul se petrecuse atât de repede încât de-abia acum am putut judeca la rece.

— Frumoasă primire Mariane, ce zici de asta?

— Să mă fi înşelat oare? murmură Marian. Nu, nu cred.

Cred mai degrabă c-am picat într-un moment nepotrivit şi Mangaia ne-a îndepărtat pentru a nu fi martori la primirea care-o va face războinicilor săi şi la discuţia care va urma cu-acest prilej. Să aşteptăm ce se va mai întâmpla, mai departe.

— Oare vom rămâne o noapte întreagă legaţi aici, Mariane?

— Probabil. Legăturile noastre nu sunt prea strânse şi cred că ni le putem îndepărta, mai ales dacă ne ajutăm reciproc. Băştinaşii nu ne-au luat totuşi nimic din ce avem asupra noastră, nici măcar armele şi asta spune ceva, nu?

Şi pe mine m-a mirat lucrul ăsta. M-am aşezat în aşa fel încât Marian să poată ajunge la legăturile mele. Nu dură mai mult de un sfert de oră până ce-am reuşit să fim liberi şi asta se întâmplă chiar în momentul când războinici au intrat în sat.

Ne-am strecurat până la intrarea-n colibă şi-am privit după rogojină ce se petrece afară. Spre mirarea noastră am remarcat că nu se-ntoarseră numai douăzeci de războinici în sat, ci mult mai mulţi, vreo cincizeci în total, înarmaţi până în dinţi.

— Mangaia a primit ajutoare, probabil că se pregăteşte s-atace plantaţiile oamenilor albi, Robert. Se pare că Mangaia vrea să devină cu-adevărat regele acestei insule.

— Ar rezulta cu adevărat o baie de sânge şi toate astea declanşate de sustragerea măştii mortuare. Dacă Mangaia vrea cu-adevărat să-i omoare pe toţi albi, atunci perspectivele pentru eliberarea noastră sunt cât se poate de proaste.

— Nu dorim numai să ne eliberăm pe noi înşine vrem să negociem cu Mangaia pentru ca acesta să renunţe la planul său dacă-şi recapătă masca mortuară. Dacă răscoala plănuită nu are nimic de-a face cu obiectul pierdut, atunci lucrurile stau într-adevăr prost. Am continuat să-i supraveghem cu atenţie pe războinici.

Printre aceştia era un om care părea să fie extraordinar de puternic şi foarte înzestrat fizic, după toate aparenţele conducătorul războinicilor noi sosiţi. Acesta luase loc lângă Mangaia şi stătea de vorbă cu el, în timp ce războinicii săi erau aşezaţi într-un semicerc. În cele din urmă păru să se fi

încheiat un consens între cei doi, întrucât Mangaia se ridică şi strigă din nou un ordin, care fu primit cu strigăte de bucurie din toate părţile. Fu adus vin de palmier şi se-ncinse un mare chef.

Unii dintre războinici au mers până la groapa unde fusese depus Pongo şi se uitară înăuntru, mirându-se de parcă ar fi capturat o fiinţă venită de pe altă lume. Noi nu bănuiam pe atunci că prietenul nostru credincios dormea pur şi simplu nesinchisindu-se de băştinaşi. La rândul lor aceştia nu se sinchiseau deloc de noi. În cele din urmă, aceştia s-au aşezat pe jos să doarmă, după beţia încinsă. Mangaia după toate aparenţele nu povestise nimic noilor sosiţi despre capturarea noastră, fiindcă ar fi fost pus într-o situaţie jenantă întrucât ştia prea bine că după obiceiurile tribului său trebuia să ne fi considerat musafirii săi. Eram foarte curios ce ne va spune acesta a doua zi de dimineaţă.

Ne-am aşezat din nou jos şi… am adormit. Ne-a deşteptat un mare tărăboi. Ne-am ridicat repede şi ne-am repezit spre rogojină pentru a arunca o privire afară. Am văzut că războinici erau pe cale de-a părăsi aşezarea. Ne-am speriat grozav întrucât credeam că lupta împotriva albilor era pe punctul de a începe. Mangaia rămânea însă pe loc. Să fi fost acesta un laş, care conducea operaţiile pe mâna altui conducător, mai tânăr şi mai hotărât? Trebuia să ne convingem de asta imediat, nu puteam rămâne pe mai departe inactivi în această colibă, mai ales că nimeni nu avea de gând să se preocupe de soarta noastră.

Pentru a nu ne trăda că ne-am eliberat noi înşine, ne-am pus legăturile la loc, la mâini şi la picioare, dar desigur nu atât de strânse încât să nu ne putem din nou elibera cu uşurinţă. Nu dură mult şi apărură doi băştinaşi care ne-au adus de mâncare. Am refuzat să mâncăm şi întrucât oamenii nu înţelegeau ce le spuneam, cei doi băştinaşi au dispărut din nou pentru a-l întreba pe Mangaia ce să facă. După o jumătate de oră aceştia au apărut din nou, ne-au dezlegat şi ne-au îndemnat s-o luăm înaintea lor. Am coborât scara care ducea jos şi-am luat-o spre blocul de stâncă pe care trona Mangaia, înconjurat de războinicii săi. Aproape de acesta zăcea Manah legată, la picioarele sale, implorându-ne parcă s-o ajutăm.

Pe faţa ei se zugrăvea o spaimă de nedescris ca şi cum ar fi ştiut ce urma să se-ntâmple cu ea.

Mangaia ne privi c-o faţă nesigură şi ne întrebă:

— De ce aţi refuzat mâncarea?

— Ca şi oaspeţi ai tăi am aşteptat să luăm masa cu tine. Regele Mangaia a încălcat datinile strămoşeşti şi ale părinţilor săi cu privire la ospitalitate. Vom povesti peste tot că regele Mangaia nu este un rege adevărat şi un exemplu bun pentru oamenii săi.

Băştinaşi care ne-nconjurau nu puteau înţelege ce spunea acum Marian în engleză aşa că acesta putut spune ce voia.

Lui Mangaia nu-i convenea de loc afrontul primit de la Marian şi voia să se eschiveze.

— Voi nu sunteţi oaspeţii mei, ci numai prizonieri, remarcă el încăodată.

— Este o minciună, am venit în satul tău de bunăvoie. De-abia odată ajunşi aici, războinicii tăi au tăbărât asupra noastră, la ordinul tău. Nu ştie oare regele Mangaia că prin asta a încălcat legea ospitalităţii?

— Aţi fost luaţi prizonieri de către oamenii mei, în faţa satului, încearcă din nou Mangaia să scape c-o minciună.

— Ştii prea bine că-i o minciună şi în felul ăsta n-o să poţi să-ţi recapeţi masca mortuară.

— Masca… mortuară, ce ştie omul alb de asta, întreabă Mangaia speriat.

— Am sosit aici pentru ca în calitate de oaspete al tău să vorbim despre restituirea măştii, rege Mangaia, dar numai în calitate de musafiri. Văd acum că m-am înşelat, fiindcă Mangaia, regele Mangaia este un om cu două feţe.

— Nu sunt cum spuneţi voi, strigă acesta. Lui Mangaia oameni spus că războinici albi au luat prizonieri în faţa satului de la mine. Voi v-aţi rupt legăturile şi-apoi spus că venit oaspeţi.

— Cine ţi-a spus această minciună Mangaia? strigă aspru Marian. Arată-mi pe acest om ca să-l pot pedepsi pentru minciunile sale.

— Omul ieşit cu alţi războinici afară, spuse cam nesigur Mangaia, uitându-se în jur.

— Bine, atunci te vom părăsi şi nu ne va mai păsa dacă-ţi recapeţi masca mortuară sau nu. Suntem mai puternici decât tine, tu nu ne poţi reţine, dacă vrem să plecăm, plecăm.

Am făcut o mişcare smucită şi mâinile noastre erau deja libere. Mangaia ne privi cu uimire, dar înainte de a da un nou ordin ca să fim legaţi ne-am scos pistoalele şi le-am îndreptat asupra lui.

V
MASCA MORTUARĂ

MANGAIA SĂRI ÎN SUS şi vru să strige, dar nici un sunet nu-i ieşi din gâtlej. Îngrozit ne privea cu ochi ieşiţi din orbite, ştiind că moartea poate să-i vină chiar din micile noastre arme, care produceau un bubuit puternic şi puteam doborî cu proiectilele lor pe cel mai puternic dintre oameni.

M-am uitat pe furiş la Manah a cărui ochi începură să strălucească tainic de-ndată ce Marian începu să vorbească de masca mortuară.

I-am zâmbit, dând doar din cap în direcţia ei, ceea ce păru s-o liniştească încă şi mai mult.

— Ei ce spui, suntem sau nu oaspeţii tăi, se auzi glasul aspru a lui Marian.

Mangaia se înăbuşea pur şi simplu şi-n acel moment nu ştiu efectiv ce să spună. Însfârşit în momentul când Marian începu să ţintească spre capul său, dădu din cap şi spuse cu vocea gâfâind:

— Oamenii albi sunt oaspeţii regelui Mangaia.

— Bine! Dacă-i asa, condu-ne în coliba ta, ospătează-ne, rege Mangaia! Ce vrei să-i faci tinerei fete, care-i legată alături?

— Ea şi-a meritat moartea! strigă căpetenia de-ndată. Din cauza ei masca mortului a fost pierdută. Om alb a jefuit mormântul. Toţi oameni albi trebuie să moară.

— Şi împreună cu tine, rege Mangaia, răspunse zâmbind Marian. Nu uita că şi noi suntem oameni albi.

— Tu… tu… eşti oaspetele meu, regele Mangaia nu-ţi face nimic.

— Poţi decide mai târziu asupra sorţii tinerei fete fiindcă suntem musafirii tăi trebuie ca să se audă şi vocile noastre, atunci când te vei hotărî să dai o sentinţă. Mi-e foame, ai ceva să ne oferi, rege Mangaia?

Ştiam prea bine că nu vom fi în siguranţă decât în clipa sau mai bine zis după ce vom fi luat masa împreună cu căpetenia. Fără plăcere se ridică „regele” luând-o la pas înaintea noastră. Nu se simţea deloc în siguranţă cu noi pe urmele sale, mai ales că Marian ţinea în continuare pistolul în mână.

Cât ce-am ajuns în faţa colibei celei mari, căpetenia ne făcu semn să urcăm treptele scării după el. L-am urmat repede întrucât ne temeam să nu fim atacaţi din spate. Întrucât între timp Mangaia nu li se mai adresase oamenilor săi, aceştia nu puteau bănui care-i sunt intenţiile în ceea ce ne

priveşte. Au văzut fireşte că regele lor a fost ameninţat cu pistolul de către Marian dar n-au cutezat să ne atace întrucât ştiau prea bine că i-am fi putut culca la pământ mai repede decât ar fi putut interveni ei.

Ne găseam în interiorul colibei destul de spaţioasă a regelui. Două femei erau pe cale să coacă tocmai un fel de prăjitură. Mangaia le strigă ceva şi femeile aşezară mâncare direct pe podea, după care dispărură repede din încăpere.

Ne-am aşezat pe jos, pe pământ lângă căpetenie şi-am aşteptat până acesta începu să mănânce. Mangaia mai şovăia încă, dar când se uită la faţa hotărâtă a prietenului meu ne invită printr-un semn al mâinii să-ncepem să mâncăm.

După ce-am luat prima îmbucătură, ştiam că din acel moment nu vom mai avea de ce ne teme de băştinaşi. Mangaia însuşi ne adeveri asta:

— Oamenii albi sunt de-acum musafirii regelui Mangaia, declară acesta pe-un ton aproape solemn. Duşmanii regelui Mangaia sunt şi duşmani de la oameni albi. „Oameni albi sunt siguri în satul lui Mangaia. Nimic rău nu se petrece."

— Asta o ştiu eu prea bine, Mangaia, de altfel am venit în satul tău nu să te atac pe tine sau pe oamenii tăi ci ca să îţi ajut să-ţi recapeţi masca mortuară. Să vorbim despre asta.

Ştii unde se găseşte acum masca?

— Da, Mangaia ştie. Omul alb care are colibă pe malul de nord are masca.

— Şi de ce nu i-ai cerut să ţi-o înapoieze?

— Mangaia o s-o ia mâine, el adus mulţi războinici, toţi oameni albi şi femei albe trebuie să moară.

— Asta nu se va mai întâmpla, Mangaia, altfel nu-ţi mai primeşti masca. Dacă tu vei ucide pe oamenii albi, atunci tu vei fi luat prizonier ce către oamenii albi care vin pe corăbiile de fier şi vei fi spânzurat. Dacă vei fi paşnic îţi vei recăpăta înapoi masca.

— Mi-o va aduce înapoi chiar omul alb?

— Da, ţi-o va aduce înapoi, dacă-mi vei îndeplini condiţiile pe care le cer. Trebuie să-mi promiţi că nu vei întreprinde nimic contra oamenilor albi. În acest caz vei fi la rândul tău chemat ca oaspete pe plantaţiile albilor, unde vei fi ospătat cu mâncare bună şi vin.

— Asta.… asta nu crede de loc regele Mangaia, oamenii albi or să mă omoare.

— O să-ţi dovedesc că nu se va întâmpla aşa, dar ce se va întâmpla cu tânăra fată?

— O sa moară!

— Chiar dacă masca îţi va fi înapoiată, Mangaia?

— Chiar şi atunci. Dac-ar aduce ea singură masca, atunci poate trăi.

— Este Manah fiica ta Mangaia?

— De ce mă întrebi, e tot una dacă e fiica mea, ea a permis ca să se fure masca mortuară.

— Dacă permiţi ca fiica ta să moară, nu vei mai revedea niciodată masca, asta ţi-o pot promite cu siguranţă.

— Mangaia trebuie să facă aşa cum ne-a poruncit strămoşi, se scuză regele.

— Vrei ca noi să nu ne amestecăm, de ce nu ne-ai primit de la început ca oaspeţi? De ce ne-ai minţit apoi?

— Mangaia urăşte pe toţi oamenii albi, care i-au furat pământurile. Spunea asta c-o ură deloc disimulată care-l răzbătea până şi-n voce şi ştiam că trebuie să fim cu ochii în patru.

— Aşadar ăsta este târgul Mangaia. Tu primeşti de la noi masca mortuară şi-n schimb păstrezi pacea şi nu te mai preocupi de oamenii albi. Ce faci apoi cu fiica ta, te priveşte, dar nu va fi vina noastră dacă după aceea masca o să dispară din nou. A doua oară nu ţi-o mai putem aduce.

Regele Mangaia păru să chibzuiască. Era extrem de interesant să-i urmăreşti expresia feţei marcată de deliberările interne, care se petreceau în conştiinţa lui. Trebuia să fi găsit o rezolvare diabolică că deodată faţa sa se destinse, se lumină în ansamblul ei şi ne spuse aprobând chiar cu prietenie:

— Mangaia va face tot ceea ce cer oamenii albi, o să-i trimit pe ceilalţi războinici din nou acasă cu condiţia să primească masca. Când au de gând oamenii albi să i-o aducă?

Sigur că se gândise la vreo viclenie. Dacă părăseam satul nu mai eram musafirii săi şi-n acest caz putea să ne ia din nou prizonieri. Marian îl dibuise numaidecât, dar zâmbi mulţumit, mărginindu-se să spună:

— O să-ţi aducem masca la noapte, Mangaia.

Regele se ridică acum şi ne invită să-i vizităm satul.

— Trebuie să spun tuturor războinicilor mei că sunteţi musafirii mei. Nimeni n-are voie să vă facă vreun rău, atâta vreme cât rămâneţi în sat. Haideţi să mergem.

Am coborât din nou scăriţa. În faţa colibei se adunaseră între timp mai mulţi localnici care ne priveau stingheriţi. Bănuiau că trebuie să fi devenit oaspeţi regelui şi că nu aveau voie să ne facă nimic.

Deodată toţi războinicii izbucniră în urale şi se înapoiară în colibele lor. Regele Mangaia se-ntoarse zâmbind spre noi

şi ne spuse:

— Aţi văzut cum s-au bucurat oamenii mei că sunteţi oaspeţii regelui Mangaia. Acum o să vă arăt tot satul.

Câteva femei mai stăteau încă pe-afară şi ne priveau cu curiozitate. Noi nu ne-am sinchisit de ele şi l-am urmat pe rege. Satul nu era cine ştie ce, dar regele părea să fie foarte mândru de ce ne arăta.

Am ajuns şi la groapa cea adâncă. Am privit cu curiozitate înăuntru şi-am văzut cum Pongo al nostru stătea înăuntru legat. Acesta ne zâmbi bucuros din fundul gropi dar nu spuse nimic şi se comportă aşa de parcă nu ne-ar cunoaşte.

— Pe cine ţi-i tu aici, Mangaia, îl întreabă Marian arătând în jos.

Mangaia se-ndreaptă mândru de şira spinării şi spuse:

— Aici zace cel mai mare duşman al regelui Mangaia pe care l-a învins el însuşi şi l-a legat. Regele Mangaia e foarte mândru de asta şi e temut de toţi vrăjmaşii.

— Te cred că sunt, răspunse zâmbind Marian. Dacă tu singur l-ai învins pe-acest duşman, atunci trebuie că eşti foarte curajos şi puternic. Asta era o laudă care-l măgulea pe băştinaş foarte mult.

Dădu din cap, plin de sine şi merse mai departe. N-a băgat de seamă că Marian şi-a aruncat repede cuţitul în hrubă.

Am rămas pe parcursul întregii zile în sat. Cu puţin înainte de căderea întunericului am fost din nou musafirii regelui Mangaia. Acesta se mai interesă încăodată când vrem să părăsim satul şi se bucură când i-am spus c-am ales miezul nopţii să facem aceasta. Nu m-a bucurat foarte tare să aud cum ne asigură că ne aşteaptă nerăbdător din nou în satul lui. Şi că se va bucura mult să ne revadă cât mai curând. După cină ne-am întors în colibele noastre, pregătite de Mangaia pentru oaspeţii săi.

Aici urma să aşteptăm miezul nopţii şi aparent să mai dormim câteva ore până atunci. Nu ne gândeam însă la asta. Doream să-l eliberăm pe Pongo şi pe Manah.

De-ndată ce-am fost singuri, Marian îmi explică ce-a observat.

— Manah a fost dusă în ultima colibă, Robert, trebuie să ne târâm pân-acolo şi s-o eliberăm. Am vrut să merg singur dar e mai bine dacă mă însoţeşti. Mangaia a venit în întâmpinarea dorinţelor noastre poruncind oamenilor săi să se culce devreme, aparent pentru a nu ne deranja. Sunt pe deplin convins c-a fost trimis un grup de războinici deja, în secret, să ne intercepteze şi să ne ia prizonieri, imediat ce ieşim din sat.

— În cazul ăsta Mangaia nu va ajunge în posesia măştii sale mortuare, am spus eu.

— Nu crede că i-o vom aduce de-adevăratelea, ne consideră emisari trimişi pentru a-l spiona. Acum vrea să-ntoarcă foaia, crede că noi nu bănuim că de-ndată ce părăsim satul poate să nu ne mai considere musafirii săi.

— Şi să vrea să-şi omoare propria fiică, Mariane. Asta zău că nu mi-aş fi închipuit-o.

— Vom afla de la Manah ce fel de rude sunt. Ia uite c-am dreptate. Câţiva băştinaşi se furişează spre poarta satului, pe care vor să-l părăsească în taină..

Noi stăteam ascunşi după rogojina colibei noastre privind satul.

Totul părea să se fi liniştit, nici un foc nu mai ardea în piaţa centrală ceea ce pentru noi era deosebit de convenabil. Oricât de mulţi războinici de-ai lui Mangaia ar fi părăsit satul, pe noi nu ne deranja. Nu stătea în socoteala noastră să părăsim satul pe poartă ci pe furiş tocmai pe partea opusă, căţărându-ne pur şi simplu pe gard.

— Haide, e timpul s-o pornim, îmi şopti Marian. Să ieşim prin spatele colibei, sub acoperirea întunericului. Ne strecurăm pe lângă colibe ca să ajungem până la ultima, în care a fost dusă Manah.

— Şi Pongo, Mariane?

— O să-l căutăm mai târziu, cred că între timp s-a eliberat. Cu privire la Pongo nu-mi fac nici o grijă.

Cu mare prudenţă am ieşit pe la partea din spate a colibei. Am lărgit spărtura până într-atâta încât să ne putem strecura fără probleme afară.

Marian ieşi primul şi mă aşteaptă până ce-am ieşit şi eu. Era atât de-ntuneric de de-abia am putut desluşi contururile colibei următoare. Tocmai când doream să ne strecurăm mai departe în faţa noastră apăru ca din pământ o umbră întunecată. Credeam că planul nostru eşuase când am recunoscut vocea lui Pongo care ne şoptea:

— *Masser,* băştinaşii azi tare proşti, nu pus strajă la groapă, Pongo putut ieşi singur afară.

I-am strâns mâna şi Marian îl lămuri ce intenţionam să facem. După ce află despre ce-i vorba, dispăru în întuneric. Vedea mai bine decât noi şi avea o îndemânare mai bună pentru astfel de tentative. Curând ne-am găsit în faţa colibei unde era ţinută Manah. Întrucât acesta nu-l cunoştea pe Pongo şi s-ar fi putut speria de apariţia acestuia, Marian decise să intre singur în colibă. Se urcă pe umărul lui Pongo, produse o gaură-n peretele colibei, suficientă cât să se

strecoare înăuntru. Între timp eu aveam de grijă, uitându-mă în toate părţile să nu fim descoperiţi. Nu dură mult şi apăru băştinaşul pus de pază care fu luat numaidecât în primire de către Pongo. Peste puţin timp ieşi afară Marian urmat de fată, care urma să ne arate cum se poate ieşi mai uşor din satul ăsta, căruia ea îi cunoştea evident toate secretele. Fusese convinsă de Marian să ne urmeze pentru a-i înmâna personal tatălui său masca mortuară, beneficiind astfel de graţiere. În partea din spate, întunecată a satului, Manah ne arată o bucată mare de stâncă, pe care cu ajutorul lui Pongo am putut-o îndepărta. Pe aici se putea ieşi neobservaţi din sat. Se dezveli o gaură prin care ne-am putut strecura cu toţii. De-aici puteam să facem câţiva paşi pe lângă împrejmuire ca să ajungem apoi în pădure.

Pentru Pongo gaura fusese prea strâmtă, aşa că acesta fu nevoit să sară peste gard. Pongo aşează bolovanul la locul lui, pe când noi am rearanjat lucrurile cum erau pe dinafară, pentru a nu putea fi descoperiţi repede c-am fugit. Manah la rândul ei, cunoştea o potecă pe care folosise mai demult şi şi-o croise singură cu multă muncă. A trebuit să-nconjurăm un mic deluşor pentru a ajunge acolo, dar cel puţin aveam siguranţa că nu ne vom întâlni cu războinicii trimişi de Mangaia să ne prindă. Tocmai când am ajuns în pădure, răsunară din sat ţipete şi urlete. Se descoperise fie evadarea noastră fie a lui Manah.

Sau poate că unul dintre băştinaşi aruncase o privire în hruba unde era deţinut Pongo şi nu-l mai văzuse. În scurt timp întregul sat fu cuprins de agitaţi. Am auzit vocea lui Mangaia care dădea ordine după ordine. Fu deschisă poarta cea mare şi-acum dădură năvală toţi războinicii afară. Din fericire n-o apucaseră în direcţia noastră şi nimeni nu bănuia încotro o apucasem. Acum că fuga noastră fusese descoperită, Mangaia fusese parcă apucat de amoc, de furios ce era, răcnea ordine după ordine. Din fericire Manah cât şi Pongo preluaseră conducerea astfel încât nu ne puteam rătăci. Nu voi mai descrie drumul pe care l-am făcut în noaptea aceea. De-abia după două ore Manah îşi îngădui să facă o pauză şi ne rugă să-i dăm ceva de mâncare. Nu primise nimic de la tatăl său de mâncare, toată ziua, întrucât urma să fie ucisă. Marian se interesă exact dacă aceasta era cu adevărat tatăl ei. Era doar tatăl vitreg întrucât se căsătorise cu văduva unui alt războinic. O ura pe Manah care devenise un fel de preoteasă. Ea trebuia să păzească vechiul mormânt din pădure.

Ea ne asigură că dacă va aduce masca mortuară din nou în sat, va fi din nou văzută bine şi nu ar avea de ce să se teamă.

Războinicii o vor venera chiar mai mult şi-o vor păzi în caz că Mangaia ar fi vrut să-i facă vreun rău.

Asta ne linişti pe deplin. Nu aveam de gând să-l mai vizităm pe Mangaia, dar intenţiile acestuia de-a dezlănţui un război împotriva albilor ne creea serioase îngrijorări. Manah încearcă să ne liniştească şi afirma că dacă va redeveni preoteasa războinicilor îi va preveni că-i aşteaptă o mare nenorocire în caz că vor duce la îndeplinire intenţiile tatălui său vitreg.

După o oră, ne-am reluat marşul şi ocolind constant cărările pe care le puteau lua războinicii lui Mangaia am ajuns c-o oră înainte de răsăritul zorilor la plantaţia lui Lennert. Nu ne-am anunţat deloc ci am rămas ascunşi în dosul tufişurilor dese, pentru că acum venea partea cea mai grea. Masca mortuară trebuia să fie luată fără ca Lennert să bage de seamă.

Pe urmă nu ne mai interesa ce se-ntâmplă cu masca, întrucât Manah era prevenită că Lennert va face orice să intre din nou în posesia ei.

Pongo se oferi să ia masca el însuşi şi dispăru încurând în bungalow-ul lui Lennert. Dură o jumătate de oră până se întoarse cu treaba făcută, având masca la el. Am examinat-o şi noi cu atenţie, apoi i-am înapoiat-o lui Manah care ne mulţumi călduros. Câteva minute mai târziu dispăru iarăşi în junglă, pe când noi am luat-o spre micul golf unde se afla ancorat iahtul nostru. Soarele răsări imediat trezindu-i pe oameni şi animale. Deşi eram foarte obosiţi n-aveam intenţia să mergem la culcare ci, mai întâi să vorbim cu Lennert. Voiam ca în cursul după-amiezii să părăsim insula, întrucât nu mai puteam conta pe prietenia plantatorului a cărui mânie de colecţionar nu mai cunoştea nici o limită, dat fiind faptul că nu-i păsa că-şi sacrifică familia de dragul acesteia.

Când ne-am salutat puţin mai târziu am văzut imediat că descoperise furtul. Când Marian îl întreabă ce crede despre toată povestea asta englezul ridică din umeri.

— De fapt sunt foarte bucuros că a dispărut, domnule Farrow, eu nu m-aş fi putut despărţi niciodată de vreo piesă din colecţia mea, asta mi-ar fi zdrobit inima. Dacă băştinaşii se liniştesc, atunci nu-i un preţ prea mare pentru pierderea măştii.

— Era o mască mortuară, domnule Lennert, accentuă acest lucru Marian. Nu uita, rogu-te asta! Cât de uşor ţi-ar fi putut aduce nenorocirea!

Lennert dădu din cap, încuviinţă în tăcere uitându-se la soţia sa care îi zâmbea aprobator.

Ştia ea singură cât de mare era patima de colecţionar a soţului ei şi mulţumea cerului în tăcere c-a putut până la urmă să renunţe la mască.

Pe la amiază am părăsit insula. Din păcate nu-mi reuşise să prind vreunul din cărăbuşii lui Lennert pentru că din excursia proiectată nu se alesese nimic. Îmi şi pierdusem între timp tot cheful. Acum voiam să mergem spre Tahiti. Acolo ne va fi dat să cunoaştem o tânără indigenă care va fi mai primejdioasă decât Manah.

Voi povesti aventura noastră în Tahiti cu altă ocazie.

Sfârşitul volumului: **REGELE MANGAIA.**

În numărul următor:

ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE.

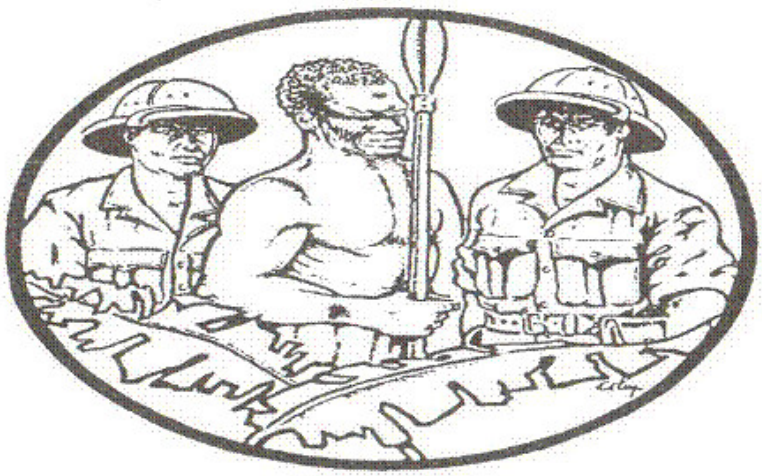

Arhipelagul Cook de Sud (Hervey)

Insulele Cook au fost descoperite de navigatorul englez James Cook în 1973 şi sunt divizate în grupurile Cook de Nord şi Cook de Sud.

În ceea ce priveşte Cook de Sud, acesta este un arhipelag compus din atoli de corali, cu excepţia insulei Rarotonga, care-i vulcanica şi cea mai întinsă şi mai populată. Cele şapte insule: Aitutaki , Mangaia, Aitu, Hauke, Mitiaro, Takutea şi Mannae, aceasta din urma cu o suprafaţă de 6,2 km².

Insulele sunt populate de polinezieni, au soluri fertile şi o vegetaţie luxuriantă, în care domină cocotieri, bananieri, ananasul, portocali ş.a.

La început a fost colonie engleză, dar ulterior deveni teritoriu liber asociat cu Noua Zeelandă.

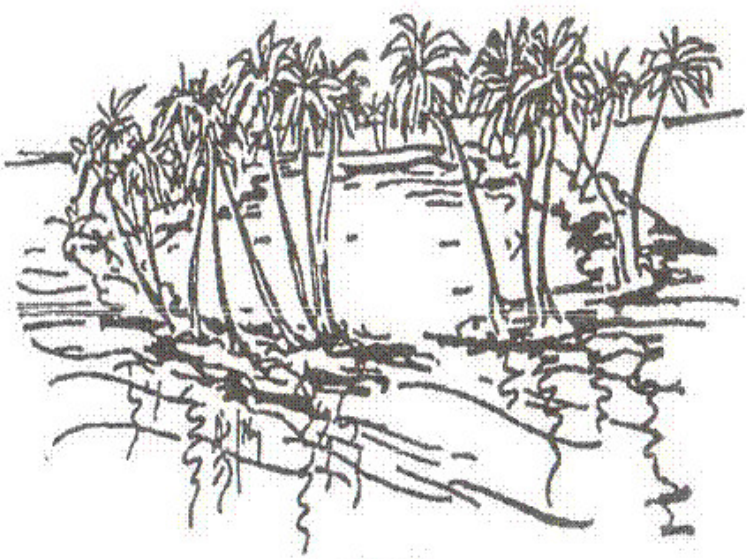

Atol

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro